

ရတနာဒင်္ဂြော့နယ်တကိုး

ချစ်သူလက်ဆောင်

LOVERS GIFT

မြင့်စိုးလှိုင်
ပြန်ဆိုသည်။

မြင့်စိုးလှိုင်
ပြန်ဆိုသည်။

ချစ်သူလက်ဆောင်

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး	ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
 နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို
 နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
 နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား
 ဆန့်ကျင်ကြ။
 ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

စိတ်ကူးချိုချို အနုပညာ

(၈၅)၊ ၁၆၄-လမ်း၊

တာမွေ၊ ရန်ကုန်။

ဖုန်း-၅၄၄၁၉၆/ တဆင့်

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်
မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်

၃၇/၉၉(၉)
၄၂/၉၉(၁၂)

မျက်နှာဖုံးဒီဇိုင်း
ပုံနှိပ်သူ

mso
ဦးကျော်ဌေးမင်း
(၀၅၉၉၂)
ဗိုအိုင်အေပုံနှိပ်တိုက်
၂၅၆၊ ဆိပ်ကမ်းသာလမ်း
ရန်ကုန်။

ထုတ်ဝေသူ

ဦးသန်းဆွေ (၀၁၄၀၃)
စစ်သည်တော်စာပေ
၁၁၃၁/က၊ ဥယျာဉ်လမ်း
ဒဂုံတောင်
ရန်ကုန်။

ပုံနှိပ်ခြင်း

စတုတ္ထအကြိမ်
ဇန်နဝါရီလ၊ ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်
၁၀၀၀
၄၀၀-ကျပ်

အုပ်ရေ
တန်ဖိုး

စိတ်ကူးချိုချို စာအုပ် - ၁၁

ချစ်သူလက်ဆောင်

ရာဘင်ဒြာနုသံတဂိုး ၏
LOVER'S GIFT

မြင့်စိုးလှိုင်
(မြန်မာပြန်)

၂၀၀၀ ပြည့်နှစ် ဇန်နဝါရီလ
စတုတ္ထအကြိမ်

(၁)

မင်းမြတ် ရှာဂျဟန် . . .
သင်သည်
မင်းစည်းစိမ် ဘုန်းရှိန်အာဏာ
အရာကျမည်ကို မှုသော်ငြား
သင့်ဆန္ဒမှု
ချစ်မျက်ရည် တစ်စက်တစ်ပေါက်ကို
အပျောက်ပျောက် မခံနိုင်ခဲ့ပါတကား။

အချိန်ကာလ
လူ့နှလုံးသားအား
ငဲ့ကွက်ထောက်ထား ချစ်သနားမှုဟူသည် မရှိ။

အောက်မေ့လွမ်းဆွတ်မှုအတွက်
နှလုံးသားက
ကြေကွဲဖွယ် အားထုပ်သမှုပြုခိုက်ဝယ်
အချိန်ကာလသည် ရယ်ပွဲဖွဲ့လေ၏။

သင်သည်
သူ့အား အလှဖြင့် သိမ်းသွင်းခဲ့ပြီး
မလွတ်ကျွတ်အောင်
နှောင်ဖွဲ့ခဲ့၏။

ထို့နောက်
သွင်ပြင်မဲ့ သေချင်းတရားကို
မကြေပြုန်းနိုင်သော အဆင်းပြင်လျာဖြင့်
မကိုဋ်သရဖူ ဆောင်နှင်းခဲ့ပေ၏။

ညလူခြေတိတ်တွင်
သင့်ချစ်သူ၏ နားနားကပ်ကာ
တီးတီးပြောကြား လျှို့ဝှက်စကားတို့လည်း
ကျောက်သား၏ ထာဝရတိတ်ဆိတ်မှုဝယ်
မြှုပ်နှံသွန်းထုထားခဲ့ပြီ။

လက်နက်နိုင်ငံတော်တို့
မြေမှုန့်အဖြစ် ပျက်စီးကြ၍
ရာစုနှစ်များသည်
အတိတ်၏အရိပ် ဖြစ်ကုန်သော်လည်း
ကျောက်ဖြူများက ကြယ်ပွင့်များထံ
တမ်းဆွတ်ရမ်းရော်ဆဲ...
'အောက်မေ့တယ်ကွယ်'
'အောက်မေ့တယ်လေ... ' ဆိုနေငြား
ဘဝကား အမေ့လျော့ကြီး မေ့လျော့ချေပြီ။

အကြောင်းမူ ဘဝသည်
သူ၏ အမှတ်သညာများကို
ဆွေးစရာ အလှသဏ္ဍန်များအဖြစ်
သူ့ကိုယ်စား ထားရစ်ကာ
မဆုံးတရားဆီ
ဆင့်ဆိုသည့်နောက်
အထုပ်အပိုးမျှ မပြင်
ကောက်ကောက်ပါ ခရီးနှင့်
လိုက်ပါသွားလေသောကြောင့်ပင်။ ။

(၂)

အချစ်ရယ်
ကိုယ့်ဥယျာဉ်ကိုလာ
လမ်းလျှောက်လှည့်ပါ။

မင်းရှေ့မှောက်မှာ
ကိုယ့်ကိုကိုင်းညွတ်နေကြတဲ့
နုနုထွေးထွေး ပန်းကလေးတွေ အနားက
ဖြတ်လျှောက်သွားစမ်းပါ။

ဆည်းဆာချိန် တိမ်တောက်တယ်ဆိုတာ
ခဏပန်းသာဖြစ်ပေမယ့်
လတ်တလော အံ့ဩစရာဖြစ်သလို
သူတို့ကိုလည်း
ခဏတစ်ဖြုတ်ရပ်ပြီး
ပျော်ခွင့်လေးပေးပါကွယ်။

အချစ်ရဲ့လက်ဆောင်က
အရှက်အိုးကဲ့ . . . သိလား . . . ။

သူ့အမည်ကိုလည်းဖွင့်မပြော
မြေမှုန့်သလဲထက်အနံ့
ဖိုလှိုက်တဲ့ ကြည်နူးမှုကို ကြဖြန့်ပြီး
အရိပ်အောက် လှစ်ခနဲဖြတ်ပြေးသွားတယ်။

သူ့ကိုအမိဖမ်းနိုင်ရင်ဖမ်း
မဖမ်းနိုင်ရင်
တစ်သက်လုံး မမှီမကမ်းနဲ့
လွမ်းနေရတော့မယ်။

ဒါပေမဲ့
လက်ဆုပ်ပိုင်ပိုင် ရနိုင်တဲ့
လက်ဆောင်ရှိပါတယ်။

အဲဒါက
ညွတ်ပျောင်းတဲ့ပန်းလေးတစ်ပွင့်
မဟုတ်ရင်
မီးညွန့်လေး တဟုပ်ဟုပ်နဲ့
မီးအိမ်လေးတစ်အိမ် ဖြစ်လိပ်မယ်။ ။

(၃)

သစ်သီးများသည်
အကျွန်ုပ်အတွင်း အံ့နှင့်ကျင်းနှင့် ရောင်ရှိလာကြပြီး
သူ့ထက်ငါ အလှအယက် တိုးဝေ့ကြကုန်၏။

ယင်းတို့သည်
ခိုင်မြဲပြည့်ဝလိုဇောဖြင့်
နေရောင်တွင် လှိုင်းနှယ်တက်ကြွ၏။

အကျွန်ုပ်၏ ဧကရီ. . .
အကျွန်ုပ်အတွင်းသို့ လှမ်းကြွပါလှည့်။
သစ်ရိပ်တွင်ထိုင်ပါလှည့်။
သီးမှည့်တို့ကို ကိုင်းထက်မှ ဆွတ်ပါလှည့်။

သင့်နှုတ်ခမ်း၌
ယင်းတို့၏ ချိုမြိန်ဩဇာ အရသာကို
အစွမ်းကုန် ပေးဆပ်ခွင့်ပြုပါလှည့်။

အကျွန်ုပ်အတွင်း၌
လိပ်ပြာတို့သည် နေရောင်ဝယ်
တောင်ပံတစ်ဖျပ်ဖျပ် ခတ်ကြ၏။

သစ်သီးတို့ကား
မှည့်ပျော်သည့်ဘဝရောက်အောင်
တရုန်းရုန်း တောင်းဆိုကြကုန်။ ။

(၄)

မြက်ရိုင်းပန်းသည်
မြေကြီးနှင့် နီးစပ်ဘိသကဲ့သို့
သူသည်
ငါ့နှလုံးသားထံ နီးကပ်၏။

အအိပ်သည်
ကိုလက်နွမ်းကို လန်းစေသကဲ့သို့
သူသည်
ငါ့အတွက် လန်းဆန်းချိုကြည်၏။

သူ့ကိုချစ်သော
ငါ့အချစ်သည်
မိုးနှောင်းရေဖြင့်
တည်ငြိမ်စွာ စီးဆင်းလေသော
မြစ်ရေအလျဉ်နှယ်
ပြည့်ဝခြင်းရှိရာ စီးဝင်လေသော
ငါ့ဘဝပင်ဖြစ်၏။

ရေစီးသံနှင့် လှိုင်းသံနှင့်ပေါင်းကာ
တေးသီကြသော်လည်း
ချောင်းရိုး၏ တေးညည်းသံကား
တစ်သံတည်း. . . ။

ထို့အတူပင်
ငါ၏ တေးသီချင်းတို့သည်လည်း
အချစ်တေးအဖြစ်မူ
တစ်ပုဒ်တည်းသာ ဖြစ်ရလေသည်။ ။

(၅)

ကြယ်စုံသည့် မိုးကောင်းကင်
ထို့ပြင်
ကြွယ်ဝခြင်း အနုမတဂ္ဂနှင့် လောကကြီးကိုပင်
ရရှိပါစေ။

ငါကား
ထပ်မံ တောင်းဆိုနေမည်ပင်။

သို့သော်
သူ့ကိုသာပိုင်ဆိုင်ရမည်ဆိုလျှင်
ဤလောက၏အသေးငယ်ဆုံးထောင့်တစ်နေရာနှင့်ပင်
ငါရောင့်ရဲ နှစ်သိမ့်နိုင်မည်ထင်။ ။

(၆)

ကဗျာဆရာရယ် . . .
နွေဦးပေါက် ခုလို နေ့နေရောင်အောက်မှာ

မဆိုင်းမငံ့ ဖြတ်သန်းသွားတဲ့သူတွေ၊
နောက်ကြောင်းကို လှည့်မကြည့်ဘဲ
ရယ်မော ပြေးလွှားသွားသူတွေ၊
သူ့အလိုအလျောက်နှစ်လိုခြင်းရဲ့
တဒဂ်ပဟန်မှာ သီးပွင့်လာပြီး
အခိုက်အတန့်အတွင်း
စုံရေမက်ရေမရှိ ညှိုးနွမ်းပျောက်ပြယ်သွားသူတွေ၊
ဒီအကြောင်းတွေကို
ကဗျာဖွဲ့ပါဦးတော့လား . . . ။

စကားနှုတ်ဆိတ်ပြီး
တစ်ငုတ်တုတ်တုတ် မနေစမ်းပါနဲ့။

သင့်အတိတ်က
ငိုတစ်လုံး ရယ်တစ်လုံးနဲ့ သီခဲ့ရတဲ့
ပူတီးစေ့ကလေးတွေအကြောင်းကို ပြောပါဦး။

ပန်းပွင့်ဆီက
မနေ့ညမှာကြွေကျခဲ့တဲ့
ပွင့်ဖတ်ကလေးတွေကို
မကောက်ဘဲလည်း မနေပါနဲ့ဦး။

သင့်ကို ရှောင်တိမ်းတဲ့အရာတွေ
အနက် ကြံစည်ရခက်တဲ့အရာ
ဒါတွေကို လိုက်ရှာဖွေမနေနဲ့။
သင့်ဘဝရဲ့ ကွက်လပ်တွေကို
သူ့အတိုင်းတိုင်း ထားလိုက်ပါ
ဒီကွက်လပ်တွေရဲ့ အတွင်းကျကျကနေ
ဂီတ ထွက်ပေါ်လာပါစေ။ ။

ယခုမူ
ကျန်သည်ဆိုရုံမျှသာ ကျန်တော့သည်။

ရှိရှိသမျှ
အမှတ်မထားမိသော တစ်နေ့တွင်
ကုန်လွန်ခဲ့သည်။

ကျန်တတ်သ၍ကား...
သီချင်းတစ်ပုဒ်စာ သီဖွဲ့ရန်၊

သင့်လက်ကောက်ဝတ်တွင်
ညံ့သက်စွာ ဆင်ယင်ပေးမည့်
ပန်းကုံးအတွင်း ထည့်သွင်းသီကုံးရန်၊

ရှက်သွေးဖြန်းစရာ
တီးတိုးစကားဆိုလေမည့်
ပန်းနုသွေး ပုလဲကုံးအဖြစ်
သင့်နားတွင် ဆွဲဆင်ပေးရန်၊

တစ်ညနေ စကားဝိုင်းတွင်
တစ်ပွဲစွန့်ပြီး ကစားလိုက်ရန်နှင့်
လုံးလုံးလျားလျား ရှုံးလိုက်ရန်မူ
လုံလောက်ပါသေးသည်။
ငါ၏လှေသည်
သေးကွေး ဆွေးမြည့်၏။

မိုးထဲ လေထဲ လှိုင်းတံပိုးကြား ခွင်းဖြတ်ရန်မသင့်
သို့သော်
အကယ်၍ မင်းသာ
ပေါ့ပါးစွာလှမ်းတက်လာခဲ့လျှင်
မင်းကိုတင်ကာ
ကမ်းခြေအရိပ်တစ်လျှောက်
ညင်သာစွာ လှော်ခတ်ပါမည်။

ထိုနေရာ
ညို့ညို့ဆိုင်းသော ရေအပြင်တွင်
ဂယက်ပွက်ကလေးများ ထင်မည်ဖြစ်ရာ
အအိပ်ကိုဖျက်သော
အိမ်မက်ကလေးများနှင့် ပုံခိုင်းရပေမည်။

ထိုနေရာ တွဲလျားကျသော
သစ်ကိုင်းများမှနေ၍
ချိုးငှက်သည် ကူခွဲလျှက်ရှိရာ
နေ့လည်ခင်း သစ်ရိပ်များကို
လွမ်းဖွယ်အသံဖြင့် တန်ဆာဆင်လိမ့်မည်။

နေ့ကုန်၍
မင်း မောပန်းသောအခါ
ဝတ်ရည်ရွန်းတင့် နှင်းပန်းတစ်ပွင့်ကိုခူး၍
မင်းဆံမြညှာတွင် ပန်ဆင်ပေးပါမည်
ပြီး . . . ကိုယ်သွားပါတော့မည်။ ။

(၈)

မင်းအတွက် နေရာရှိပါသေးတယ်။

မင်းမှာ ကောက်လှိုင်းစည်း တစ်ပွေ့နှစ်ပွေ့နဲ့
တစ်ကိုင်းတည်း ဖြစ်နေရှာတယ်။

ကိုယ့်လှေကလည်း လူတွေ ဝန်တွေနဲ့
လေးလံပြည့်ကျပ်လို့ နေတယ်။

ဒါပေမယ့် မင်းကို မတင်နိုင်ဘူးလို့
ကိုယ် ဘယ်ငြင်းရက်ပါ့မလဲကွယ်။

မင်းရဲ့ကိုယ်လုံး နွဲ့နွဲ့လေးက
ယိမ်းယဲ့ယဲ့ရယ်။

မင်းမျက်လုံးတွေရဲ့ထောင့်စွန်းမှာ
တောက်ပတဲ့ အပြုံးကလေး ရှုန်းလက်နေတယ်။

မင်းရဲ့ သင်တိုင်းရှည်ကတော့
မိုးတိမ်ရောင်ပေါ့ကွယ်။

ခရီးသည်တွေဟာ ကမ်းကပ်ရင်း
လမ်းအသွယ်သွယ် အိမ်ရာအသီးသီးကိုသွားကြမယ်

မင်းကတော့လှေဦးမှာ
ခဏထိုင်ပါဦးလားကွယ်။

ခရီးဆုံးတော့လည်း
မင်းကို ဘယ်သူမှ တားမထားနိုင်ပါဘူးကွယ်။

မင်းရဲ့ကောက်လှိုင်းတွေသိမ်းဖို့
ဘယ်ဆီကို ဘယ်အိမ်ကို သွားမှာလဲကွယ်။

ကိုယ် မင်းကို မမေးပါဘူး
ဒါပေမယ့်
ကိုယ့်လှေရွက်တွေသိမ်းပြီး၊ လှေကိုကြိုးချည်တဲ့အခါ
ညနေခင်းမှာတော့ ကိုယ် ထိုင်ရင်းတွေးနေမယ်။

မင်းရဲ့ကောက်လှိုင်းတွေကို သိမ်းဖို့
ဘယ်ဆီကို ဘယ်အိမ်ကို သွားလေသလဲလို့ကွယ်။ ။

(၉)

မိန်းကလေးရယ် . . .
မင်းခြင်းတောင်းက လေးလှ
မင်းကိုယ်ခန္ဓာလည်း ပန်းလှပါပကော။
ဘယ်လောက်ဝေးတဲ့ခရီးက
ထွက်ခွာခဲ့ပြီး
ဘယ်အမြတ်အစွန်းကို
မျှော်ကိုးငံလင့်ပါသလဲကွယ်။

ခရီးကဝေး
နေကပူ၊ ဖုတ်ကပူပါဘိသနဲ့။

ကြည့်ကွယ် . . .
ကန်ကနက်ရှိုင်းပြီး ရေပြည့်နေတယ်။
ကန်ရေက ကျီးမျက်လုံးလို နက်မှောင်တယ်။
ကန်ဘောင်က ပြေပြေ မြက်တွေနဲ့ ညံ့သက်နေပါတယ်။

မင်းရဲ့နှုတ်နယ်တဲ့ ခြေအစုံကို
ရေမှာနှစ်ပါလားကွယ်။

နေ့လည်လေပြည်က သူ့လက်ချောင်းတွေနဲ့
မင်းဆံပင်ကို ဖွသွားပေလိမ့်မယ်။

ခိုလေးတွေက အိပ်ရာဝင်တေးသီချင်းတွေ
ညည်းကြလိမ့်မယ်။

သစ်ရွက်ကလေးတွေက
အရိပ်တွေကြားမှာ အခြေချနေတဲ့
လျှို့ဝှက်ချက်တွေကို
တိုးတိုးတိတ်တိတ် ပြောပြကြလိမ့်မယ်။

အချိန်တွေကုန်သွားပြီး
နေဝင်သွားတော့ရော့ . . . အရေးလားကွယ်။

အလင်းမှိန်မှိန်အောက်
လူမနှောတဲ့ တောမြိုင်ထဲမှာ
လမ်းပျောက်သွားတော့ရော့ . . . အရေးလားကွယ်။

ဒန်းပန်းကလေးတွေ ဝေနေတဲ့
စည်းရိုးတစ်ဘက် ဟောဟိုကဟာ
ကိုယ့်အိမ်လေ။

ကိုယ် မင်းကို လမ်းပြပါ့မယ်။

မင်းအတွက် အိပ်ရာခင်းပေးပါ့မယ်။

မှန်အိမ်ကို မီးထွန်းပေးပါ့မယ်။

မနက်လင်းလို့
နွားမတွေကို နို့ညှစ်တဲ့ အသံဗလံတွေနဲ့
ကျေးငှက်တွေ နို့ထကြတော့မှ
ကိုယ် မင်းကို နို့ပါ့မယ်။ ။

(၁၀)

မမြင်ရသော လမ်းကြောင်းရာကို
ရှာ၍ လိုက်တတ်သူများ။

ဤပျားတို့ကို
ပျားအုံမှ ထွက်လာအောင်
တွန်းနှင်ထုတ်ခဲ့သည်ကား
ဘယ်အရာနည်း။

သူတို့၏
ထက်သန်သောတောင်ပံများမှ
ထွက်ပေါ်သော အသံကား
အဘယ် မြည်ကြွေးသံပါနည်း။

ပန်း၏ ဝိညာဉ်တွင်
အိပ်စက်လျက်ရှိသော
ဂီတသံကို
သူတို့
အဘယ်ပုံ ကြားကြပါသနည်း။

ပန်းဝတ်ရည်
ရှက်ရွံ့စွာ တိတ်ဆိတ်စွာ
စံမြန်းလျက်ရှိသော
တပင်တိုင် မြနန်းကို
သူတို့
အဘယ်ပုံ လမ်းစရာ၍
တွေ့ကြပါသနည်း။ ။

(၁၁)

ပင်လယ်စပ်က ပန်းဥယျာဉ်ထဲကို
ဝင်ရောက်လာတဲ့ နွေ . . . ရယ်။

ဒီနွေမှာ
ပုရစ်နုလေးတွေ ဖူးကိုက်လာရုံသာ။

လေးတွဲတွဲ တေးသွဲ့သံ . . .
ဒီတေးသံဟာ
တောင်လေမှာ လှုပ်ရွတ်တဲ့
သစ်ရွက်ခတ်သံသာ။

ဒါနဲ့ပဲ တစ်နေကုန်ခဲ့ပြီလေ။

ဒါပေမယ့် ပင်လယ်စပ်က ပန်းဥယျာဉ်ထဲ
ရောက်လာတဲ့နွေမှာ
အချစ်ပန်းတွေ ပွင့်လန်းလာပါစေ။

ငါ့ရဲ့ ပျော်ရွှင်မှုသုခကို
မွေးဖွားစေပြီး
လက်ခုပ်၊ လက်ဝါး တီးကာ
ကခုန်ကာ
တေးဆိုကာ ရှိပါစေ။

မနက်ခင်းကိုလည်း
ချိုကြည်တဲ့ အံ့ဩမှုနဲ့
မျက်လုံးကလေး အဝိုင်းသား
ဖွင့်ကြည့်လာအောင် ပြပါစေ။ ။

(၁၂)

ဟို ရှေးအတီတေက
နတ်ပန်းဥယျာဉ် တောင်တံခါးကို
ဖွင့်လှစ်ပြီး
ကမ္ဘာမြေရဲ့
ပထမအရွယ် နုပျိုခြင်းပေါ်
သင် ဆင်းသက်လာခဲ့တုန်းကပေါ့
နွေဦး . . . ရယ်။

ယောက်ျားမိန်းမတွေဟာ
အိမ်ပြင်ကို ပြေးထွက်လာကြ
ရယ်ကြ မောကြ
ကခုန်ကြတယ်။

နောက် . . . အပျော်တွေလွန်
ရုတ်တရက် အရူးအမူးဖြစ်ပြီး
တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်
ပန်းဝတ်မှုန်တွေနဲ့
ကြပက်ကြသတဲ့။

တန်းခူးလဆန်းစ အချိန်
သင်လာရာ လမ်းတစ်လျှောက်
ကြပြန်သွားလေ့ရှိတဲ့
ယူလာနေကျ ပန်းပွင့်ကလေးကို
နှစ်စဉ်မပျက် သင်ယူလာခဲ့တယ်။

ဒါကြောင့်လည်း ကနေ့တော့
လေယူရာ သင်းပျံ့တတ်တဲ့
ပန်းပွင့်တွေရဲ့ မွှေးရနံ့တွေဟာ
ခုနေခါ အိပ်မက်မျှသာ ဖြစ်တော့တဲ့ နေ့တွေ
တိမ်ကောသွားတဲ့ ခေတ်ကမ္ဘာတွေ
ဒါတွေကို လွမ်းခန်းဖွင့်ရင်း
သက်ပြင်းချနေတာ ဖြစ်ပါသတဲ့။

သင့်လေညင်းကလည်း
လူတို့ရဲ့ ဘာသာစကားကနေ
တိမ်မြုပ် မှိန်ပြယ်သွားပြီဖြစ်တဲ့
ချစ်ပုံပြင်တွေနဲ့
ပြည့်သိပ်လို့နေပါသတဲ့။

တစ်နေ့
သင်ဟာ ကိုယ့်ဘဝထဲကို
ဖျိုးဖျိုးဖျပ်ဖျပ် ဝင်လာတော့
ကိုယ့်ဘဝမှာ အချစ်ဦးနဲ့ နဖူးတွေမို့
ရင်တလှုပ်လှုပ် ခုန်ခဲ့ရတယ်။

အဲဒီက အစပြုပြီး
ဒီအရိုးခံ ပျော်ရွှင်မှုနဲ့
နူးညံ့တဲ့ စိုးထိတ်မှုဟာ
နှစ်စဉ် နှစ်တိုင်းပဲ
သင့် သံပရာပွင့်တွေရဲ့
စိမ်းစိုစို ဖူးငုံဦးတွေထဲမှာ
သို့သိပ် ပုန်းခိုလာတော့တယ်။

သင့် နှင်းဆီနီတွေကလည်း
သူတို့ရဲ့ နီမောင်းတဲ့ တိတ်ဆိတ်မှုထဲမှာ
ကိုယ့်နှုတ်က ထုတ်ဟ မပြောတတ်တာတွေကို
ဆောင်ကြဉ်းလာကြတယ်။

အဲဒီ လကဆုန်ရဲ့ နေ့တွေရယ်
သီချင်းစပ်ချိန်တွေကို အမှတ်ရမှုရယ်က
သစ်ရွက်နုတွေ လှုပ်ခတ်လို့
ထွက်လာတဲ့ ညည်းသံသဲ့သဲ့မှာ
အဖန်တလဲလဲ ပေါ်ပေါက်နေတော့တယ်။ ။

(၁၃)

မနေ့ညက
ဥယျာဉ်ထဲမှာ
ကိုယ့်ရဲ့ အမြုပ်ထနေတဲ့
ပျိုရွယ်ခြင်း စပျစ်ဝိုင်းနဲ့
မင်းကို ကိုယ်နည်းဝတ်ပြုခဲ့တယ်။

မင်းက
ခွက်ကို နှုတ်ခမ်းနဲ့ ထိလိုက်တယ်။

ကိုယ်က . . .
မင်းရဲ့ မျက်နှာဖုံးခြုံလွှာကို ပင့်မ
ဆံမြိတ်နွယ်ကို ဖြေလျော့
နှုတ်ဆိတ်လျက် ချိုအေးတဲ့
မင်းမျက်နှာလေးကို
ကိုယ့်ရင်ပေါ် ယိမ်းငိုက်လာအောင်
ဆွဲယူလိုက်တော့
မင်းက
မျက်လုံးလေးတွေကို မှိတ်ထားရင်း
ပြုံးလို့လေ။

အိပ်မေ့လောကမှာ
ငွေလရဲ့ အိပ်မက် ဖြန့်ကြက်နေချိန်
မနေ့ညတုန်းကပေါ့။

ဒီကနေ့
ဆီးနှင်းဆွတ်ဖျန်း၊ အေးငြိမ်းချမ်းတဲ့
အရုဏ်ဦးမှာ
မင်းက ဘုရားကျောင်းဆီ သွားနေတယ်။

ရေချိုးသန့်စင်ပြီး၊ အဝတ်ဖြူဖြူလေးဝတ်လို့။

လက်ထဲမှာလည်း ခြင်းနဲ့တစ်လုံး ပန်းတွေထည့်လို့။

ကိုယ်ကတော့
နံနက်ခင်းရဲ့ ဆိတ်ငြိမ်ခြင်းမှာ
ကျောင်းတော်ကိုသွားရာ
အရောက်အပေါက်နည်းတဲ့ လမ်းနံဘေး
သစ်ပင်ရိပ်အောက်ကနေ
ခေါင်းငုံ့ပြီး ရပ်လို့ပေါ့။ ။

(၁၄)

တကယ်လို့
ဒီနေ့ မောင် စိတ်တိုနေတယ်ဆို
မောင့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ အချစ်ရယ်။

နွေ မိုးဦး တစ်ဖြိုက်သွန်းလို့
မြစ်ကမ်းဘေးက တောအုပ်ဟာ
အသက်ဝင်လာတယ်။

ပင်လုံးကျွတ် ပွင့်ဝေနေတဲ့
မအူပင်တွေကလည်း
တိုးဖြတ်သွားတဲ့ ညင်းလေပြည်ကို
နံ့သာစွက်တဲ့ ယမကာခွက်နဲ့
ဖြားယောင်းမြူချောနေပြန်တယ်။

ကြည့်ပါဦး
ကောင်းကင်ထောင့်တိုင်းစပ်အောင်
လျှပ်စစ်တွေက
မျက်စောင်း တဝင်းဝင်းနဲ့ကွယ်။

လေကလည်း
မေ့ဆံပင်တွေကို
ထင်တိုင်း ကြဖွနေပြန်တယ်။

တကယ်လို့
ဒီနေ့ မောင် မေ့ကို အရေးတယူ ဖေးကူနေတယ်ဆိုရင်
မောင့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါလေဦး အချစ်ရယ်။

နေ့စဉ် မြင်နေကျ လောကဟာ
မိုးမှောင်ထဲမှာ ကွယ်ပုန်းနေတယ်။

ရွာထဲမှာ အလုပ်မှန်သမျှ ရပ်ထားရတယ်။

စားကျက်တွေလည်း အထီးတည်းသာ ဖြစ်တော့တယ်။

ရွာလူလူ မိုးဒေဝါက
မေ့ရဲ့ မျက်ဝန်းနက်ကလေးတွေထဲမှာ
သူ့ဂီတကို ရွာတွေ့သွားတယ်။

အပြာထည်ကလေး ဝတ်ထားတဲ့
ဝါဆိုမိုးကတော့
မေ့အိမ်တံခါးဝမှာ
မေ့ ဆံကေဦးအတွက်
စံပယ်ပွင့်တွေနဲ့ ကြိုလင့်လျက်ပါကွယ်။ ။

(၁၅)

ရွာထဲက အိမ်နီးချင်းတွေက
သူ့ကို ညိုမလို့ ခေါ်ကြတယ်။

ဒါပေမယ့်
ကိုယ့်နှလုံးသားထဲမှာတော့
သူဟာ နှင်းပန်းကလေးတစ်ပွင့်သာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဟုတ်ကဲ့
မလှပေမယ့်
နှင်းပန်းကလေးတစ်ပွင့် ဖြစ်ပါရဲ့။

သူ့ကို
လယ်ထဲမှာ စတွေ့ဖူးတုန်းက
အလင်းရောင်ဟာ
တိမ်ထုကိုဖောက်ပြီး ကျဆင်းနေတယ်။

သူ့ခေါင်းမှာ အဆောင်းမပါ
သူ့မျက်နှာဖုံးကိုလည်း လှုပ်ထားတယ်
သူ့ကျစ်ဆံမြီးက လည်ကုပ်ပေါ်
လျော့ရဲ တွဲခိုလိုရယ်။

ရွာထဲမှာ
သူများတွေ ပြောသလို
သူဟာ အသားညိုချင်ညိုမယ်။

ဒါပေမယ့်
ကိုယ်ကတော့
သူ့ရဲ့ ညိုမှောင်တဲ့ မျက်ဝန်းအစုံကိုသာ
တွေ့ရှိခဲ့ပါတယ်။

ဒါကိုပဲ
ကိုယ်က ဝမ်းသာနေမိတယ်။

လေရဲ့တိုးအားက မုန်တိုင်းရဲ့ ရှေ့ပြေးဖြစ်လာတယ်။

သူ့နွားမ စာဉ်ကြီး လန့်အော်သံကြားရတော့
တဲပြင်ကို သူ ပြေးထွက်လာတယ်။

သူ့မျက်လုံးရွဲကြီးတွေနဲ့
တိမ်တိုက်ဆီ
ခဏ မော့ကြည့်တော့
ကောင်းကင်မှာ ရွာဟန်ပြင်နေတဲ့
မိုးရိပ်မိုးငွေ့ကို ခံစားလိုက်ရတယ်။

ကိုယ်က လယ်ကွင်းထောင့်မှာ ရပ်နေတယ်။

ကိုယ့်ကို သူ့သတိထားမိမလား မသိ။

ဒါတော့ သူ့ကိုယ်သူသာ သိလိမ့်မယ်။
(အေးလေ . . . ဒါကို ကိုယ်သိပါတယ်)

(၁၆)

ကန်စပ်က ရေဆင်းလှေကားထစ်လေးတွေ
ပျက်ပြိုနေတဲ့
ရေကန်နားမှာ သူနေပါတယ်။

ညချမ်းများစွာ
သူဟာ
ဝါးရွက်တွေ ယိမ်းထိုးလို့
မူးရိပ်ရိပ်ဖြစ်နေတဲ့ လမင်းကို
ငေးမော ကြည့်ရှုနေတတ်တယ်။

မိုးရွာတဲ့ နေ့တွေဆို
ကောက်ပင်ပျိုတွေကိုဖြတ်ပြီး
စိုထိုင်းတဲ့ မြေသင်းနံ့က
သူ့ဆီ လွင့်ပျံ့လာတတ်တယ်။

သူ့ကို ချစ်စနိုးခေါ်တဲ့
နာမည်လေးဟာ
ဟောဟို စွံပလွံပင်အုပ်တွေကြားမှာရော
မိန်းကလေးတွေ စကားတပြောပြောနဲ့
ဆောင်းတွင်းသုံး ဝှမ်းကပ်တွေချုပ်ရာ
မြေတလင်းမှာရော
အကျော်တစောပေါ့။

ဒီကန်ရေတွေကတော့
ရေထဲမှာ ကူးခတ်ခဲ့တဲ့
သူ့ကိုယ်လက်အင်္ဂါတွေကို
ရေနက်ရာမှာ
အမှတ်တရ သိမ်းဆည်းထားပေးလိမ့်မယ်။

ပြီး သူ့ရဲ့ ရေစိုနေတဲ့ ခြေအစုံက
တစ်နေ့ပြီး တစ်နေ့
ရွာအဝင် လမ်းကလေးပေါ်မှာ
ခြေရာလေးတွေ ချန်ထားခဲ့ကြတယ်။

ကနေ့ ရေခပ်ရအောင်
ရေအိုးကိုယ်စီနဲ့ လာကြတဲ့ မိန်းမပျိုတွေ
မထိမခိုက် စရုံ ပြောင်ရုံလေးနဲ့
သူ့အပြုံးကို တွေ့ကြရတယ်။

လယ်သမားအိုကြီးကလည်း
နွား ရေချိုးဆင်းရင်း
သူ့အိမ်တံခါးဝမှာ ရပ်ပြီး
နေ့စဉ်နှုတ်ဆတ်နေကျပေါ့။

ရွက်လွင့်သွားတဲ့ လေတွေဟာ
ဒီရွာကလေးကို ဖြတ်သန်းသွားကြတယ်။

ခရီးသွားတွေကလည်း
ဟိုညောင်ပင်အောက်မှာ
စခန်းထောက်ကြတယ်။

လှမ်းမြင်နေတဲ့ ရေတိမ်ကမ်းစပ်ဆီ
ဖြတ်ကူးတဲ့ ကူးတို့လှေကလည်း
လူတွေကို
ဈေးဆီ သယ်ပို့ပေးနေတယ်။

ဒါပေမယ့်
သူတို့ဟာ
ရွာလမ်းနံဘေးက
ရေဆင်းလှေကားထစ်လေးတွေ
ပျက်ပြိုနေတဲ့ ရေကန်နားက
ဒီနေရာကလေးကိုတော့
အမှတ်မထားမိကြပါဘူး။

အဲဒီနေရာဟာ
ကျွန်တော်ချစ်တဲ့ ‘မေ’
သူနေတဲ့ နေရာလေ. . . ။

(၁၇)

ခေတ်ကာလတွေ တရွေ့ရွေ့ပြောင်းလို့
ပျားတွေက နွေဥယျာဉ်တွေထဲ
ခေါက်တုံ့ လူးလာပျံသန်းနေကြတုန်း... .

လမင်းက
ကုမုဒြာကြာတွေကို ပြုံးကြည့်နေတုန်း... .

လျှပ်ပန်းတွေက တိမ်ထူကို
ဝင်းလက်တဲ့အနမ်းတွေနဲ့ ဖြတ်သန်းလိုက်ပြီး
ရယ်မောရင်း လှစ်ကနဲ ပြေးခွာတုန်းမှာ... .

ကဗျာဆရာဟာ
သစ်ပင်တွေ မိုးတိမ်တွေနဲ့အတူ
ထောင့်တစ်ထောင့်မှာ
တစ်ကိုယ်တည်း ရပ်လို့ရတယ်။

ပန်းပွင့်က
ဆန်းစသော်တာကို ငေးကြည့်နေသလို
ကဗျာဆရာကလည်း
သူ့နှလုံးသားကို သိုသိပ်ပြီး
အိပ်မက်တွေကို ငေးကြည့်နေရှာတယ်။

ငေးရင်းက
နွေလေညင်းလို
ဦးတည်ရာမဲ့ လွင့်ပါးလျက်... .

တန်းခူးလ တစ်ညနေ
လမင်းက
နေဝင်ရာ ရေနက်ထဲကနေ
စီဖောင်းလို ပေါ်ထွက်လာချိန်

မိန်းမပျိုတစ်ယောက်က
သစ်ပင်ရေလောင်းနေတုန်း၊

တစ်ယောက်က
သမင်ပျိုမကို အစာကျွေးနေတုန်း၊

အခြားတစ်ယောက်က
သူ့ဒေါင်းကလေးကို ကခိုင်းတုန်းမှာ

ကဗျာဆရာဟာ
ရုတ်ချည်း စာဆိုလိုက်တယ်။

အို . . . လောကရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တွေကို
နားထောင်ကြပါ။
နှင်းပန်းဟာ
လမင်းရဲ့အချစ်ကို မျှော်မော့ရင်း
ဖျော့တော့နေရှာပြီ။

ကြာပွင့်က
မနက်နေရဲ့ ရှေ့မှောက်မှာ
သူ့မျက်နှာဖုံးပဝါကို လှုပ်လိုက်ပြီ။

အကြောင်းရင်းကို တွေးကြည့်ရင်
ရိုးရိုးလေးပါ။

စံပယ်ဦးရဲ့ နားဝမှာ
တဝီဝီမြည်တဲ့ ပျားဝဲသံရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို
ပညာရှိသူတွေ မသိကြဘူး။

ဒါပေမယ့်
ကဗျာဆရာကတော့ သိပါတယ်တဲ့။

နေက
ရဲရဲညီးတဲ့ တောက်လောင်မှုနဲ့
နိမ့်ဆင်းသွားပြီး
လ က
သစ်ပင်တွေရဲ့ နောက်ကွယ်ကနေ
တုံ့ဆိုင်းဆိုင်း ပေါ်လာတုန်း၊
တောင်လေက
ကြာပွင့်ကို တီးတိုးပြောသတဲ့။

‘ကဗျာဆရာဟာ
လူပုံကြည့်တော့ ရိုးပုံရိုးလက်နဲ့
တကယ်ရိုးပုံ မရပါဘူး’ တဲ့။

အပျို လူပျိုလေးတွေက
လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးပြီး
‘လောကကြီးရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ကို တွေ့ပြီ’ လို့
ဟစ်ကြွေးကြသတဲ့။

တစ်ယောက်မျက်နှာ
တစ်ယောက်ကြည့်ကာနဲ့လည်း
တေးဆိုခဲ့။

‘တို့များရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တွေကိုလည်း
မတွေးတော မငဲ့ကွက်
ဖော်ထုတ်လိုက်ကြပါစို့ရဲ့။ ။

(၁၈)

မင်းသာ မင်းအသည်းနှလုံးကိုကိုယ့်ကိုပေးမယ်ဆိုရင်
မင်းဘဝမှာ အယူအယတွေချည်း ဖြစ်စေမယ်
လမ်းဆုံဘေးက ကိုယ့်အိမ်ဟာ တံခါးပွင့်နေပြီး
ကိုယ့်စိတ်က ကိုယ်နဲ့ကွာနေတယ်
ကိုယ်က သိချင်းဆိုနေတာကိုး။

မင်းသာ မင်းအသည်းနှလုံးကိုကိုယ့်ကိုပေးမယ်ဆိုရင်
ဒါကို ကိုယ်က ဘာကြောင့်ဘယ်လိုဆိုတာ
အဖြေရှာ မနေပါဘူးကွယ်။

ခုနေ ကိုယ့်စာသားလေးကို
မင်းအတွက် ချစ်သက်သေအဖြစ်
တေးသံနဲ့ ဖော်ပြနိုင်မယ်
ဂီတသံ ဆိတ်သွားတဲ့အခါ
ဒါကို ကိုယ်က စုံစုံမက်မက်
သိမ်းဆည်းထားချင်တယ်ဆိုရင်
ကိုယ်ကို ခွင့်လွှတ်ပါလေဦးကွယ်။

ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့
‘မေ’မှာ ချမှတ်တဲ့ စည်းမျဉ်းဥပဒေသဟာ
‘ဒီဇင်ဘာ’ မှာ လုံးလုံးလျားလျား
ကျိုးပေါက် ပျက်ပြယ်တတ်လို့ပါပဲကွယ်။

မင်းသာ မင်းအသည်းနှလုံးကိုကိုယ့်ကိုပေးမယ်ဆိုရင်
ဒါကို အမြဲတသသ သတိလည်း ရမနေလေနဲ့။

မင်းမျက်လုံးတွေက အချစ်ကြောင့် တေးဆိုပြီး
မင်းအသံမှာ ရယ်မောသံနဲ့တလွင်လွင် ရှိနေချိန်မျိုးမှာ
မင်းအမေ့အတွက်
ကိုယ့်အဖြေတွေက ရိုင်းချင်လည်း ရိုင်းပေလိမ့်မယ်။

အချက်အလက်နဲ့
ကတ်ကတ်သတ်သတ် အမှားကင်းတာမျိုးလည်း
ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မယ်။

ကိုယ့်အဖြေဟာ
အမြဲထာဝရ ယုံကြည်နေဖို့ရယ်
ပြီးတော့
လုံးလုံးလျားလျား မေ့ပစ်လိုက်ဖို့သာ
ဖြစ်ပါတယ်ကွယ်။ ။

(၁၉)

စာအုပ်ထဲမှာ အဆိုရှိတယ်။

အသက်ငါးဆယ်ပြည့်လျှင်
အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်သည်
တောမှီခလေ့နှင့် ယောဂီမွေ့ရန် အလို့ငှာ
ဆူညံသောင်းသဲ လောကဝဲကို
စွန့်ခွာအပ်သတဲ့။

ဒါပေမယ့်
ကဗျာဆရာက ဒါကို
ကန့်ကွက်တယ်။

အရညဝါသီ တောမှီခလေ့ဟာ
ပျိုရွယ်သူအတွက်သာ ဖြစ်ရမယ်။

တောအရပ်ဆိုတာ
ပန်းတို့မွှေးဖွားရာ၊
ငှက်တွေ ပျားတွေ ကျက်စားရာ၊

ပြီးတော့
ချစ်သူတို့ရဲ့ ရင်ဖိုစရာ
နှစ်ကိုယ်ကြား ဆိုစကားကို
ကြိုလင့်နေတဲ့
လျှိုမြောင် ချောင်ကြားတွေလည်း ရှိရာအရပ်ပါ။

အဲဒီအရပ်မှာ
နွယ်ပန်းတွေကို နမ်းမွှေးတဲ့
လရောင်အေးထဲ
လေးနက်တဲ့ မှာတမ်းတွေ ပါလာတယ်။

ဒါပေမယ့်
ဒါကို နားလည်သူဟာ
ငါးဆယ်အောက် အပုံကြီးငယ်သူတွေသာ
ဖြစ်ပါတယ်။

နို့ပြီး
လူငယ်ဆိုတာက
အတွေ့အကြုံ နည်းသလောက်
ဖွဲ့နဲ့ပဲ ကြီးတတ်ပါပေ။

ဒါကြောင့်လည်း
သက်ကြီး ရွယ်အိုတွေက
အိမ်တာဝန် ထမ်းသင့်ပြီ
လူငယ် လူရွယ်တွေက
အချစ် စည်းမျဉ်း ကျင့်ဝတ်တွေနဲ့
သစ်တစ်ပင် ဝါးတစ်ပင်ရိပ်မှာ
တစ်ကိုယ်ရေ ကျင့်သုံးဆောက်တည်အပ်ပေတယ်။ ။

(၂၀)

ကိုယ့်သီချင်းရယ်
မင်းအတွက် ဈေးကွက်က
ဘယ်မှာပါလဲကွယ်။

ပညာရှိတွေရဲ့ နှာခေါင်းရှုတ်သံနဲ့
နွေလေညင်းကို
ဖရိုဖရဲဖြစ်စေတဲ့ အရပ်မှာလား။

ဆီထည့်လို့ ဆီပုံးဖြစ်သလား
ဆီပုံးဖြစ်လို့ ဆီထည့်ရသလားနဲ့
လူတွေ အတောမသတ်
ငြင်းခုံရာ အရပ်မှာကား။

ဘဝရဲ့
လှုပ်လှုပ်ပေါ့ပါး ပြေးရွေ့လျားမှုအပေါ်
မျက်မှောင်တကြုတ်ကြုတ် လှုပ်နေတတ်တဲ့
ပေစာ ဝါရော်ရော်တွေ
ရှိရာအရပ်မှာလား။

ကိုယ့်တေးသီချင်းက
အော်ပြီး ပြောတယ်။

အလိုဗျာ
မဟုတ်ကို မဟုတ်ရပါ။

ကိုယ့်သီချင်းရယ်
မင်းအတွက် ဈေးကွက်က
ဘယ်မှာပါလဲကွယ်

လူကုံထံက ဂုဏ်မာနနဲ့
ကျောက်ဖြူနန်းတော်ထဲမှာ စံမြန်းရင်း
အဆီယစ်ဆူဖြိုး . . . လို့
သူ့စာအုပ်တွေကို
စင်ပေါ်တင် . . . လို့
သားရေဖုံး ဖုံး . . . လို့
ရွှေဇဝါအုပ် . . . လို့
ကျေးကျွန်တွေက ဖုန်ခါ . . . လို့
လက်ဖျားနဲ့ မတို့ဖူးတဲ့
စာမျက်နှာတွေက
လူနားမလည်နိုင်တဲ့
ဘုရားသခင်ကို ရည်ညွှန်းလို့ထားရာ အရပ်မှာလား။

ကိုယ့်တေးသီချင်းက
အသက်တောင်မရှူဘဲ
ပြန်ပြောရှာတယ်။

အလိုလေး
မဟုတ်ရေးချ မဟုတ်သေး။

ကိုယ့်သီချင်းရယ်
မင်းအတွက် ဈေးကွက်က
ဘယ်မှာပါလဲကွယ်။

ကျောင်းသားကလေးက ထိုင်ပြီး
ခေါင်းကိုတော့ စာအုပ်တွေပေါ် ငုံ့စိုက်ထား
စိတ်က လူငယ်သဘာဝ အိပ်မက်နယ်မြေထဲ
စွေချင်တိုင်း စွေနေတဲ့ အရပ်မှာလား။

စကားပြေက စားပွဲပေါ်မှာ
မျက်ကလဲ ဆန်ပြာဖြစ်နေပြီး
ကဗျာက နှလုံးသားထဲ
ဝင်ပုန်းနေရာ အရပ်မှာလား။

ဖုန်တသောသောနဲ့
အဲဒီ ဖရိုဖရဲကြားမှာ
မင်းက တူပုန်းတမ်းကစားချင်ပါသလား... လို့မေးတော့
ကိုယ့်တေးသီချင်းက
အနေကျဉ်းကျုံ့ဟန်နဲ့
ရွှေခွန်းတို့ မပြန်ခဲ့။

ကိုယ့်သီချင်းရယ်
မင်းအတွက် ဈေးကွက်က
ဘယ်မှာပါလဲကွယ်။

အိမ်ထဲမှာ အလုပ်များနေတဲ့
မိန်းမပျိုက
အားလပ်တုန်း သူ့အိပ်ခန်းထဲ ပြေးဝင်
ဆံပင်က ဆီမွှေးနံ့ကူးပြီး
ကလေးလက်နဲ့ အကိုင်ကြမ်းကြမ်းကိုင်ထားတဲ့
စိတ်ကူးယဉ် အချစ်ဝတ္ထုစာအုပ်ကို

ခေါင်းအုံးအောက်ကနေ
ဆတ်ခနဲ ကောက်ကိုင်လိုက်ရာ
အရပ်မှာ ဖြစ်ပါသလား။

ကိုယ့်တေးသီချင်းက
သက်ပြင်းချရင်း
မရေရာ စိတ်ဆန္ဒနဲ့ လှုပ်ရှားသွားတယ်။

ကိုယ့်သီချင်းရယ်
မင်းအတွက် ဈေးကွက်က
ဘယ်မှာပါလဲကွယ်
ကျေးဌာန်ရဲ့
တေးဆိုသံ တစ်စတစ်နကိုတောင် လက်မလွှတ်ရာ၊
စမ်းရေစီးသံက
သူ့ဉာဏ်ပညာ အပြည့်အဝကို တွေ့ရှိရာ၊
ရင်ခုန်လှုပ်ရှားနေတဲ့
နှလုံးသားအစုံပေါ်
လောကစောင်းကြိုး တီးခတ်နှိုးလို့
ဂီတနဲ့သွန်းဖြိုးရာ အရပ်မှာ ဖြစ်ပါသလား။

ကိုယ့်တေးသီချင်းက
အားပါးတရ လှစ်ဟခဲ့။
ဟုတ်ကဲ့
ဟုတ်ကဲ့
ဟုတ်ပါသတဲ့။ ။

(၂၁)

ကိုယ် တွေးမိတယ် အချစ်
ဘဝအရုဏ်မကျင်းမိမှာ
မင်းက
ပျော်စရာအိပ်မက်တွေရဲ့
ရေတံခွန်အောက်မှာ ရပ်နေပြီး
ရေအလျဉ်အဟုန်နဲ့
မင်းရဲ့သွေးအားကို ဖြည့်တင်းနေတယ်လို့။

နောက်
မင်းသွားတဲ့ လမ်းကြောင်းဟာ
နတ်ပန်းဥယျာဉ်ကို ဖြတ်သန်းသွားမယ်။

အဲဒီမှာ
သဲသဲလှုပ်နေတဲ့
စံပယ်တွေ...
နှင်းပန်းတွေ...
သော်ကပွင့်တွေ...
မင်းရင်ခွင်ထဲ
အဆုပ်လိုက် အဆုပ်လိုက် ကြွေကျနေကြလို့
မင်းအသည်းနှလုံးဆီ ရောက်တော့
မြူးထူးပျော်ပါးလို့ပေါ့။

မင်းရယ်သံက
သံစဉ်ရဲ့ လွှမ်းမိုးမှုအောက်မှာ
စာသားတွေ ပျောက်ကွယ်သွားရတဲ့
တေးတစ်ပုဒ်ပါပဲ။
မမြင်ရတဲ့ ပန်းပွင့်တွေဆီကလာတဲ့
မွှေးရနံ့မှာ ကြည်နူးရတဲ့
ယစ်မူးသာယာမှုပါပဲ။
လမင်းက
မင်းရင်ထဲမှာ ပုန်းနေပြီး
မင်းနှုတ်ခမ်း ပြတင်းကနေ
ဖောက်ထွင်းလာတဲ့ ငွေလရောင်ပါပဲ။

ကိုယ်ဟာ
ဆင်ခြင်တုံကို မတောင်းဆိုဘူး။
အကြောင်းရင်း ဆိုတာလည်း
မေ့ထားတယ်။
ကိုယ်တစ်ခုပဲ သိတယ်။
မင်းရယ်သံဟာ
ဘဝသောင်းကျန်းရဲ့ ပေါက်ကွဲသံ။ ။

(၂၂)

ငါ့အိမ်ထဲက

ယဉ်ကျေးမှုဂုဏ်ပုဒ်တွေ

မျိုးပြုတ်အောင် ပျက်သုဉ်းသွားစမ်းပါစေ

ရင်ကော့ပြီး ငါခံယူပျံ့မယ်

အဲ. . . ပျော်စရာကောင်းတဲ့

အနာဂတ် တစ်ချိန်ချိန်မှာ

ငါဟာ

‘ဘရင်ဒါ’ တောအရပ်မှာ

နွားကျောင်းသား သူငယ်လေးအဖြစ်သာ

မွေးဖွားလာပါရစေ။

နွားအုပ်ကို

စားကျက်ထဲ လှန်ထားတဲ့

နွားကျောင်းသားလေးက

ညောင်ပင်အောက်မှာထိုင်လျက်

ခရေပွင့်တွေကို

ပျင်းတိပျင်းတွဲနဲ့

ပန်းကုံးသီလျက်။

ယမုန်နာရဲ့

အေးမြနက်ရှိုင်းတဲ့ ရေစီးမှာ

လက်ကိုနှစ်လိုက်

လက်ခုပ်နဲ့ ခပ်ပက်လိုက်

လုပ်ရတာကို သူစုံမက်ရဲ့။

မနက်အရုဏ်ကျင်းတော့
သူ့အဖော်တွေကို
အိပ်ရာကနိုးတယ်။

လမ်းထဲက အိမ်တိုင်းမှာလည်း
ထောပတ်လုပ်တဲ့ ပုံးလှည့်သံတွေ
သောသောညံ့လာတယ်။

နွားအုပ်ရဲ့နောက်က
ဖုန်လုံးတွေ အလိပ်လိပ်ထလာတယ်။
မိန်းမပျိုတွေက
နွားနို့ညှစ်ရအောင်
အိမ်ဝိုင်းလယ်ကို ထွက်လာကြတယ်။

ကုက္ကိုပင်တွေအောက်မှာ
အရိပ်တွေ သိပ်သည်းလာပြီး
မြစ်ကမ်းပါးတွေပေါ်
မှောင်ရီဖျိုးဖျ ဝှုစည်းလာတုန်း၊

ရေစီးကြမ်းတဲ့
ရေပြင်ကို ဖြတ်ကူးရင်း
နွားနို့သည်မလေးတွေ
ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နဲ့
တုန်လှုပ်နေကြတုန်း၊

ဒေါင်းတွေက အိုးဝေ အိုးဝေနဲ့
အမြီးကို ဖြန့်ပြီး
တောထဲမှာ ကနေတုန်း၊

နွားကျောင်းသားသူငယ်က
နွေရာသီ မိုးတိမ်တွေကို
စောင့်ကြည့်နေတယ်။

တန်းခူးညဟာ
ပွင့်စပန်းလို ချိုကြည်နေတုန်း
သူဟာ
ဆံပင်ကြားမှာ ဒေါင်းတောင်တစ်တောင်ထိုးလို့
တောအုပ်ထဲကို
ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားတယ်။

သစ်ကိုင်းတွေပေါ်က
နွယ်ဒန်းတွေမှာ
ပန်းတွေနဲ့ ယှက်လိမ်နေတယ်။

တောင်လေက
ဂီတနဲ့ ရင်တခုန်ခုန်။

မြူးထူးတဲ့
သိုးကျောင်းသား သူငယ်တွေကလည်း
ပြာလဲ့လဲ့မြစ်ရဲ့
ကမ်းပါးတွေပေါ်မှာ
ဝိုင်းဖွဲ့ကြတယ်။

ဟင့်အင်း . . .
ဘင်္ဂလားပြည်သစ်ရဲ့ ခေတ်သစ်မှာ
ငါ
ခေါင်းဆောင်မဖြစ်ချင်ပါ
ရောင်းရင်းတို့ရယ်။

ပညာဉာဏ် မှောင်ကျရာမှာ
ယဉ်ကျေးမှု မီးအိမ်ကို
ငါ
မရမက မထွန်းညှိချင်ပါ။

ငါဟာ
ဘရင်ဒါနယ် ကျေးရွာ တစ်ရွာက
အရိပ်ဝေတဲ့
အာသောက ပင်အုပ်ရဲ့အောက်
မိန်းမပျိုတွေ
နွားနို့ကို ထောပတ်လုပ်တဲ့နေရာမှာ
လူပြန်ဖြစ်ချင်တာ တစ်ခုပါ။

ရွာနဲ့ဝေးဝေးက
အင်းအိုင်လေးတွေရဲ့
သဲဖွေးဖွေးကမ်းစပ်ကို
ကိုယ် မြတ်နိုးတယ်။

အဲဒီမှာ
ဝမ်းဘဲတွေ တဂပ်ဂပ်အော်လို့
လိပ်တွေက နေဆာလှုံကြ၊
ညနေအေးချိန်ဆို
ခရီးကျွံ တံငါလှေတွေက
ကိုင်းတောအရိပ်ကို
နားခိုလာကြနဲ့ပေါ့။

မင်းက
ဝါးရုံဝါးခက်တွေနဲ့
အရိပ်ဝေတဲ့
ကမ်းစပ်ကို မြတ်နိုးတယ်။

အဲဒီမှာ
ကောက်ကွေ့တဲ့
လူသွားလမ်းကလေးအတိုင်း
မိန်းမပျိုလေးတွေက
ရေအိုးကိုယ်စီနဲ့
ရေခပ်ဆင်းကြတယ်။

တစ်စင်းတည်းသော
မြစ်မင်းဧရာက
မြစ်ကမ်းပါးနှစ်ဘက်အတွက်
တစ်ပုဒ်တည်းသော
တေးသီချင်းကို သီကျူးရင်း
ကိုယ်တို့နှစ်ဦးကြား
ဖြတ်သန်း စီးဆင်းသွားတယ်။

ကိုယ်က
ကြယ်ပွင့်တွေအောက်
သဲသောင်ပေါ်မှာ
တစ်ကိုယ်တည်း လဲလျောင်းရင်း
ဒီသီချင်းကို နားဆင်ခဲ့တယ်။

မင်းက
မနက်ခင်းအလင်းရောင်မှာ
ကမ်းပါးစောင်း ကမူစွန်းကနေ
ထိုင်ရင်း နားဆင်ခဲ့ပါတယ်။

မင်းမသိတဲ့
စာသားတွေကို
ကိုယ်သာကြားခဲ့ရတယ်။

မင်းကို
ရည်ညွှန်းတင်စားခဲ့တဲ့
လျှို့ဝှက်ချက်ကလည်း
ကိုယ့်အတွက်
ထာဝရ လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်နေလိမ့်မယ်။ ။

(၂၄)

မင်း အိမ်ပြတင်းက တစ်ပိုင်းပွင့်ဟ
မျက်နှာဖုံး ဇာပဝါကို တစ်ဝက်မလို့
ပြုံးပြုံးပြောင်ပြောင်နဲ့လာမယ့်
ဖန် လက်ကောက်သည်ကို
မင်း ရုပ်စောင့်နေတယ်နော်။

ဖုန်ထူထူလမ်းပေါ်
တအီအီမြည်တဲ့
ဝန်တင်လှည်း. . .

အဝေးကမြစ်ကိုဖြတ်ပြီး
မိုးကုတ်စက်ဝိုင်းတစ်လျှောက်
တွားသွားနေတဲ့ လှေရွက်. . .

ဒါတွေကို
မင်း ပျင်းပျင်းရိရိ
ငေးကြည့်နေတယ်နော်။

မင်းအတွက်
လောကဟာ
ဗိုင်းငင်နေတဲ့ အမယ်အိုရဲ့
ဘုရားစာရွတ်သံနဲ့ တူနေမှာပဲနော်
မရေမရာ နိမိတ်ပုံတွေ ရောထွေးနေတဲ့
အဓိပ္ပာယ်မဲ့ ကာရန်တွေနဲ့လေ။

ဒါပေမယ့်
ပျင်းစရာ ပူလောလော
ခုလို နေ့လယ်မှာ
သူစိမ်းယောက်ျား တစ်ယောက်ဟာ
လက်ဝတ်လက်စား အထူးအဆန်းတွေ
ထည့်ထားတဲ့
ခြင်းတောင်းကို သယ်ဆောင်ပြီး
လာနေမယ် မနေဘူးဆိုတာ
ဘယ်သူသိပါ့မလဲကွယ်။

သူဟာ
မင်းအိမ်တံခါးကို ဖြတ်ပြီး
အသံအောင်အောင်နဲ့
အော်သွားပေလိမ့်မယ်
ဒီတော့
မင်းကပြတင်းတံခါးကို
ဝုန်းကနဲဖွင့်
မျက်နှာဖုံး ဇာပဝါကို လှုပ်တဲ့ပြီး
မင်းရဲ့အိမ်မက် ဆည်းရီထဲက
ပြေးထွက်လို့
မင်းရဲ့ရွှေဖူးစာ ဥဏှာလုံမှာ
ကံဆုံပေဦးပေါ့ကွယ်။

(၂၅)

စကားလုံးတွေရဲ့ နောက်ကွယ်ကနေ
 နှုတ်ဆိတ်မှုနဲ့
 ကိုယ့်ကိုအမြဲ ရှောင်ဖယ်သွားတတ်တဲ့
 မင်းကို အမိဖမ်းရအောင်လို့
 မင်းလက်အစုံကို
 ကိုယ်ဆုပ်လိုက်တော့
 ကိုယ့်နှလုံးသားက
 မင်းမျက်လုံးတွေရဲ့
 မျက်ဝန်းမှောင်ထဲကို
 လှစ်ကနဲ မြုပ်ဝင်သွားတယ်။

ကိုယ်သိပါတယ်
 ကိုယ်ဟာ
 ပေါ်လာတစ်လှည့် ပျောက်ခဲ့တစ်ခါ
 တိမ်းရှောင်ခွာတတ်တဲ့
 ကိုယ့်အချစ် မေတ္တာနဲ့သာ
 ကျေနပ်ရောင့်ရဲ နေရတော့မှာပါ။

ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်သား
 လမ်းဆုံမှာ
 ခဏသာ ဆုံခဲ့ကြရတာ မဟုတ်လား. . . ။

ဒီလောက အစုအဝေးတွေနဲ့
 လမ်းမြောင်ရှုပ်ထွေးထွေး ကြားကနေ
 မင်းကို ခေါ်ဆောင်သွားနိုင်တဲ့

စွမ်းရည်သတ္တိ
ကိုယ့်မှာ ရှိမှရှိပါလေစ။

သေခြင်းတရား မုခ်ဦးတွေ ဖွင့်ဟထားတဲ့
အမှောင်လမ်းကို
မင်းဖြတ်သန်းရာမှာ
အားမပြတ်ရအောင်
ကိုယ့်မှာ စားရေးရိက္ခာ ပြည့်မှပြည့်စုံပါလေစ။

ဝင်္ကံပါလမ်းတွေကိုဖြတ်
လောကသံသရာကိုဖြတ်
လောကသံသရာကို ကျော်ပြီး
မင်းကို ခေါ်ဆောင်သွားနိုင်တဲ့
စွမ်းရည်သတ္တိ
ကိုယ့်မှာရှိမှ ရှိပါလေစကွယ်. . . ။

(၂၆)

မိုးရွာတဲ့ ညနေခင်းက
သူ့အရိပ်တွေကို
မြစ်ပြင်ပေါ် လျော့ရိလျော့ရဲ ထိုးကျနေစေပြီး
ဆည်းဆာရောင် ဖျော့ဖျော့ကို
အနောက်အရပ်ဆီ
တရွတ်ဆွဲခေါ်သွားတဲ့အချိန်။

နေရဲ့လက်ကျန် အပိုင်းအစကလေးတွေက
အလုပ်လည်း မလုပ်လောက်
အပျော်လည်း မကစားလောက်အောင်
တိုတောင်းနေတဲ့အချိန်မှာ
အခွင့်သင့်လို့
ကိုယ့်ကို မင်း တွေးမိတယ်ဆိုရင်
မင်းကို ရည်စူးပြီး
ကိုယ် တေးဆိုလိုက်ပါ့မယ်။

မင်းက
တောင်ဘက်က လသာဆောင်မှာ
တစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေပေလိမ့်မယ်။

ကိုယ်က
မှောင်နေတဲ့ အခန်းထဲကနေ
တေးဆိုပါ့မယ်။

စိုးမိုးဆဲ ရီတမှောင်မှာ
စိုစွတ်တဲ့ သစ်ရွက်တွေရဲ့ ရနံ့က
ပြတင်းကို ဖြတ်ဝင်လာလိမ့်မယ်။

မုန်းတိုင်းထန်တဲ့လေကလည်း
အုန်းတောထဲမှာ
သောသောညံ့လာပေတော့မယ်။

ထွန်းပြီးသားမီးအိမ်ကို
ယူလာတဲ့အခါ
ကိုယ်သွားပါ့မယ်။

နောက် ကိုယ်တေးဆိုရပ်သွားတဲ့ အချိန်မှာ
တကယ်လို့များ
ညကို
မင်း နားစွင့်ကြည့်ရင်
ကိုယ့်တေးသံကို မင်းကြားရပါလိမ့်မယ်။ ။

(၂၇)

ကိုယ့်မှာ ရှိရှိသမျှ
ကိုယ့်လင်ပန်းထဲထည့်ပြီး
မင်းကို ပေးခဲ့ပါတယ်။

နက်ဖြန်ကျရင်
မင်း ခြေဖဝါးတော်မြတ်အောက်ကို
ကိုယ်ဘာများ ဆောင်ကြဉ်းခဲ့ရပါ့ . . .

ကိုယ်လေ . . .
ပန်းတွေဝေတတ်တဲ့
နွေရာသီအကုန်မှာ
အပွင့်မဲ့သစ်ကိုင်းတွေ
ထိုးထိုးထောင်ထောင်နဲ့
မိုးကောင်းကင်ကို
ငေးစိုက်ကြည့်နေရတဲ့ သစ်ပင်လို
ဖြစ်နေပါပြီကွယ်။

ဒါပေမယ့်
အတိတ်က ကိုယ်နှင်းဆက်ခဲ့သမျှတွေထဲမှာ
အတိုင်းမသိ မျက်ရည်စက်တွေနဲ့
မကျေပျက်အောင် လုပ်ထားတဲ့
ပန်းကလေး တစ်ပွင့်တလေ
မပါတယ်ရယ်လို့များ
ရှိဖူးလို့လားကွယ်။

ဒါကို မင်းမှတ်မိဦးမှာပေါ့နော်. . .
ကိုယ့်ရဲ့ နွေရက်နွေခါ
ခွဲရခါနီး
မင်းရှေ့မှာ လက်ချည်းသက်သက်နဲ့
ကိုယ် ရပ်ရတဲ့အခါ
ကိုယ့်ကို မျက်လုံးတွေနဲ့
ကျေးဇူးစကား ဆိုမှာလားကွယ်။ ။

(၂၈)

ကိုယ် အိပ်မက် မက်တယ်။

သူက ကိုယ့်ခေါင်းရင်းမှာ ထိုင်လို့တဲ့။ ။

ကိုယ့်ဆံပင်ကို
သူ့လက်ချောင်းလေးတွေနဲ့
တယုတယ ဖွတ်စားရင်း
သူ့အတွေ့အထိရဲ့
ဂီတသံစဉ်ကို ဖန်တီးတယ်လို့။

ကိုယ်က
သူ့မျက်နှာကို ကြည့်ရင်း
မျက်ရည်မဆည်နိုင်ဖြစ်အလာ
ပြောမထွက်တဲ့ စကားလုံးတွေရဲ့
ဝေဒနာက
ကိုယ့်အအိပ်ကို
ပူပေါင်းလို့ ဖောက်ခွဲပစ်လိုက်တယ်။

ကိုယ်က ထထိုင်
ပြတင်းပေါက်က ကြည့်လိုက်တော့
မီးသင့်တဲ့ ဆိတ်ငြိမ်ကမ္ဘာလို
နဂါးငွေ့တန်း အမျှင်ကို
တွေ့မြင်ရတယ်။

ဒီအခိုက်အတန့်မှာ
သူလည်း ကာရန်သင့်လို့
ကိုယ့်လို အိပ်မက်မျိုး
မြင်မက်နေလေမလား
ထင်တရေးရေးရယ်။ ။

(၂၉)

စည်းရိုးပေါ် ကျော်ပြီး
ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် အကြည့်ချင်းဆုံကြတုန်းက
သူ့ကို ပြောစရာလေးတွေ ရှိပါတယ်လို့
အောက်မေ့မိတယ်။

ဒါပေမယ့်
သူ လွန်သွားပြီကွယ်။

အဲဒီနောက်တော့
သူ့ကို ပြောစရာစကားက
အချိန်နဲ့အမျှ
နေ့ရောညပါ

လူးလွန်လှုပ်ခတ်နေတော့တယ်။
အဲဒီစကားလေးဟာ
အဆုံးမရှိတဲ့ ရှာဖွေမှုနဲ့
ဆောင်းဦးမိုးတိမ်တွေပေါ်
ရွက်လွင့်နေသလိုရယ်။

နေဝင်ချိန်မှာ
ညှိုးသွေ့သွားရှာတဲ့
အခိုက်အတန့်ကို လိုက်ရှာနေရတဲ့
ညနေ ပန်းလေးတွေအဖြစ်
ပွင့်ဝေလာသလိုရယ်။

အဲဒီစကားလေးဟာ
တွယ်ရာမဲ့ အမှောင်ထဲမှာ
အနက်အဓိပ္ပာယ် ရှာဖွေနေတဲ့
ပိုးစုန်းကြူးလေးတွေလို
ကိုယ့်နှလုံးသားထဲမှာ
တလက်လက်ရယ်။

ဪ...
သူ့ကိုပြောပြချင်တဲ့
ချစ်စကား တစ်ခွန်းလေကွယ်။ ။

(၃၀)

ရွှေဦး ပန်းပွင့်တွေဟာ
အံ့ပန်းချစ်ရဲ့ သောကဝေဒနာလို
ဖျတ်ခနဲ ပွင့်လာကြတယ်။

သူတို့ရဲ့ တီးတိုးသံနဲ့အတူ
ကိုယ့်ရဲ့ ငယ်ဘဝက
လွမ်းသီချင်းတွေကို
အမှတ်ရမိတယ်။

ကိုယ့်နှလုံးသားဟာ
ဖြုန်းဆို
ဆန္ဒရွက်စိမ်းတွေကို ဆင်မြန်းလိုက်တယ်။

ကိုယ့်ချစ်သူကဖြင့်
ပေါ်မလာတော့ပါဘူးကွယ်။

ဒါပေမယ့်
ချစ်သူ့အထိအတွေ့က
ကိုယ့် ကိုယ်လက်အင်္ဂါထဲမှာ
ရှိနေတယ်။

ချစ်သူ့အသံက
ဆွတ်ပျံ့တဲ့ ကွင်းပြင်တွေကို
ဖြတ်သန်းရောက်လာတယ်။

ငေးငေးလေး ကြည့်တတ်တဲ့
ချစ်သူ့အကြည့်က
မိုးကောင်းကင်ရဲ့
ကြေကွဲဖွယ် နက်ရှိုင်းမှုထဲမှာ
တည်နေတယ်။
ဒါပေမယ့်
သူ့မျက်လုံးလေးတွေ
ဘယ်မှာလဲကွယ်။

သူ့အနမ်းတွေက
လေထဲမှာလှစ်ကနဲ ပြေးသွားကြတယ်။
ဒါပေမယ့်
သူ့နှုတ်ခမ်းလေးတွေ
ဘယ်မှာလဲကွယ် . . . အချစ်ရယ်။ ။

(၃၁)

ကိုယ့်ပန်းပွင့်တွေရယ်
နို့နှစ်လို့
ချိုပျားသကာလို့
ဝိုင်အရက်လိုပါကွယ်။

ကိုယ်က
ပန်းပွင့်တွေကို
ပန်းစည်းဖြစ်အောင်
ရွှေကြိုးနဲ့ စုစည်းကြည့်တယ်။

ဒါပေမယ့်
ကိုယ်မလွတ်တမ်း
စောင့်ကြည့်နေတဲ့ကြားက
ပန်းကလေးတွေ
လွတ်မြောက် ထွက်ပြေးကြပြီး
ရွှေကြိုးကလေးသာ
ကြွင်းကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။

ကိုယ့်တေးတွေရယ်
နို့နှစ်လို့
ချိုပျားသကာလို့
ဝိုင်အရက်လိုပါကွယ်။

ခုန်နေတဲ့ ကိုယ့်နှလုံးသား
စည်းချက်ထဲမှာ
သူတို့ကို ဖွဲ့နှောင်ထားတယ်။

ဒါပေမယ့်
ပျင်းစရာ အချိန်နာရီတွေရဲ့
ချစ်သည်း ချစ်သက်ဖြစ်တဲ့
သူတို့က
တောင်ပံဖြန့်ပြီး
ပျံထွက်ပြေးတော့
ကိုယ့်နှလုံးသားဟာ
တိတ်ဆိတ်စွာ
ခုန်ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။

ကိုယ်မြတ်နိုးတဲ့ အလှရယ်
နို့နှစ်လို့
ချိုပျားသကာလို
ဝိုင်အရက်လိုပါကွယ်။

သူ့နှုတ်ခမ်း နှစ်လွှာက
အရုဏ်နှင်းဆီ။

သူ့မျက်လုံးအစုံက
ပိတုန်းနက်။

သူထိတ်မှာလန့်မှာစိုးလို့
ကိုယ့်နှလုံးသားကို
နှုတ်ပိတ်ထားရတယ်။

ဒါပေမယ့်

သူဟာ
ကိုယ့်ပန်းပွင့်တွေ
တေးတွေလိုပဲ
ကိုယ့်ကို
တိမ်းရှောင် စွန့်ပြေးတယ်။

ကိုယ့်အချစ်သာ
အထီးတည်း
ကြွင်းကျန်ရစ်ခဲ့ရပါတယ်။

(၃၂)

နွေဦးနေ့ရယ်လေ
ကိုယ်တို့အိမ်တံခါးကို
အကြိမ်ကြိမ် ခေါက်လာတုန်းက
ကိုယ်က
ကိုယ့်အလုပ်နဲ့ကိုယ် ဗျာများနေပြီး
မင်းကလည်း ပြန်ထူးဖော်မရခဲ့ဘူး။

ခို
ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း
စိတ်အားငယ်နေတုန်းမှာ
နွေဦးနေ့ရယ်
တစ်ကြိမ် ထပ်ရောက်လာပြန်ပြီကွယ်။

ဒါပေမယ့်
သူ့ကို
အိမ်တံခါးကနေ
ဘယ်လိုနှင့်ထုတ်ရမယ်မှန်း
ကိုယ်မသိပါလားကွယ်။

သူက
ကိုယ်တို့ကို
အပျော်နဲ့ သရဖူဆောက်နှင်းပေးဖို့
လာခဲ့တုန်းက
ဝင်းတံခါးကို
ပိတ်ထားခဲ့မိတယ်။

ဒါပေမယ့်
ခု သူက
လွမ်းလက်ဆောင်နဲ့ လာတဲ့အခါမှာတော့
သူ့လာရာလမ်းကို
တံခါးဖွင့်ပေးရတော့မယ်။ ။

(၃၃)

တစ်ချိန်က
ကိုယ့်ဘဝထဲကို
လွတ်လပ်တဲ့အပြုံးတွေနဲ့
ဝင်ရောက်လာခဲ့ဖူးတဲ့
သောင်းသောင်းသဲသဲ နွေဦးဟာ
သူ့အချိန်နာရီတွေကို
လတ်တလော နှင်းဆီပွင့်တွေနဲ့
မိုးအာကာတစ်ခွင်ဆီ
ခြင်းခြင်းနီစေခဲ့တယ်။

ခုတော့
တိတ်ဆိတ်မှုအတိနဲ့
စိတ်လက် လေးလံစရာ
အရိပ်တွေ တစ်လျှောက်က
အထီးကျန်လမ်းတွေကို
ဖြတ်သန်းပြီး
ကိုယ့်ရဲ့
ဖော်မဲ့ တစ်ကိုယ်ရေဘဝထဲကို
ခိုးဝှက်ဝင်ရောက် လာပြန်ပြီကွယ်။

နောက်
ကိုယ့်လသာဆောင်မှာ
မလှုပ်မယှက်ထိုင်ရင်း
ကောင်းကင် မှိုင်းမှုန်ရိပ်ကြောင့်
ညှိုးစိတ်မရွှင်
မြေပြင်စိမ်းမြ
နွမ်းသွေ့ရှာကြတဲ့
ကွင်းပြင်တွေကို
အတွင်သာ ငေးကြည့်နေရာတယ်။ ။

(၃၄)

နိမ့်ဆင်းတွဲခိုတွဲ မိုးတိမ်လို
ကိုယ်တို့ခွဲခွာချိန်
ရောက်လာတဲ့အခါ
မင်း လက်ကောက်ဝတ်မှာ
ဖဲကြိုးနီနီလေးကို
ကတုန်ကယင်နဲ့
စည်းနှောင်ပေးလိုက်နိုင်ရုံသာ
ကိုယ့်မှာ အချိန်ရလိုက်ပါတယ်။

မြတ်လေးပန်းတွေ ပွင့်တဲ့ရာသီ
ဒီကနေ့
မြက်ခင်းပေါ်
ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း ထိုင်ရင်း
စိတ်ထဲမှာ မေးခွန်းတစ်ခုက
တဝဲဝဲလည်။

‘မင်း လက်ကောက်ဝတ်မှာ
စည်းပေးလိုက်တဲ့
ဖဲကြိုးနီနီလေးကို
မင်းဝတ်ထားတုန်းပဲလား’ ကွယ်။

ပွင့်ပြာတွေ ဖြာဝေတဲ့
လျှော်ခင်းကြားက
လမ်းကျဉ်းလေးအတိုင်း
မင်းထွက်ခွာသွားခဲ့တယ်။

မနေ့ညက
ပန်ပေးခဲ့တဲ့
ကိုယ့်ပန်းကုံးလေး
မင်းဆံမြညာမှာ
လျော့ရဲတဲ့ခိုနေသေးတာ
ကိုယ် တွေ့ခဲ့ရတယ်။

ဒါပေမယ့်
မနက်ခင်းမှာ
ကိုယ့်ရဲ့ နောက်ဆုံးလက်ဆောင်အဖြစ်
ပွင့်သစ်တွေ တစ်ဆုပ်တစ်ခဲ
ဆွတ်ခြွေ စုဆောင်းပေးနိုင်တဲ့အထိ
မင်း ဘာကြောင့်
မဆိုင်းနိုင်ရတာလဲကွယ်။

မင်း ဆံမြညာမှာ
လျော့ရဲတဲ့ခိုနေတဲ့
ပန်းကုံးလေးများ
မတော်လို့
လမ်းမှာ မှတ်တမဲ့
ပြုတ်ကျသွားမှဖြင့် . . . ဆိုတဲ့ စိတ်နဲ့
စိုးတထိတ်ထိတ်ပါကွယ်။

မင်းကို ရည်စူးပြီး
သီချင်းတွေ
နေ့ရောညပါ
ကိုယ် ဆိုခဲ့တယ်။

နောက်ဆုံး တစ်ပုဒ်ကိုတော့
မင်းထွက်သွားချိန်မှာ
မင်းကိုယ်တိုင် သိဆိုရင်း
ဆောင်ကြဉ်းသွားခဲ့တယ်။

မင်းတစ်ယောက်တည်း အတွက်
ထာဝရ ရွယ်စူးချက်နဲ့
မဆိုဖြစ်သေးတဲ့
တေးတစ်ပုဒ်ကို
နားဆင်ရအောင်
မင်း မစောင့်တော့ပါလားကွယ်။

အဆုံးမတော့
ကိုယ့်သီချင်းကို
မင်းငြီးငွေ့ပြီး
ကွင်းပြင်ကို ဖြတ်ရင်း
မင်းအလိုက် မင်းဘာသာ
ဆိုချင်ရာ ဆိုသွားလေနိုး
ကိုယ်ဖြင့်
စိုးထိတ်မိတယ်ကွယ်။ ။

(၃၅)

မနေ့ညက
တိမ်တွေ
မိုးရိပ် နိမိတ်ပြေးလို့
ပိတောက်ကိုင်းတွေက
မုန်းတိုင်းဆင်တဲ့
လေရဲ့ လက်ဆုပ်ထဲကနေ
အတင်း အလွတ်ရုန်းကြလို့ပေါ့။

အကယ်၍သာ
အိပ်မက်တွေ
ကိုယ့်ဆီလာရင်
တဖြောင်းဖြောင်း မိုးသံနဲ့
အထီးကျန်ညဉ့်ယံမှာ
ကိုယ့်ချစ်သူရဲ့ အသွင်သဏ္ဍာန်နဲ့
ရောက်လာလိမ့်မယ်လို့
ကိုယ် မျှော်လင့်ပါတယ်။

လေက
ကွင်းပြင်တွေကို ဖြတ်ပြီး
ညည်းတုန်း ညူတုန်း
အရုဏ်ရဲ့
မျက်ရည်စွန်းတဲ့ ပါးပြင်တွေကလည်း
ဖျော့တော့တုန်း
ကိုယ့်အိပ်မက်တွေလည်း
အကောင်အထည် မပေါ်သေးဘူးလေ

အကြောင်းကတော့
သစ္စာတရားဆိုတာ
ခက်ခဲ နက်နဲတယ်။

ဒီလိုပါပဲ
အိပ်မက်ဆိုတာလည်း
သူ့နည်းနဲ့သူ
ခက်ခဲနက်နဲတာပါပဲ။

မနေ့ညက
အမှောင်ဟာ
မုန်းတိုင်းနဲ့
သောက်စား မူးရူးလာချိန်။

ညဇာမျက်နှာဖုံး
မိုးစက်ပွင့်တွေကို
လေက
မွှာကြဲအောင်
ဆုတ်ပစ်လိုက်ချိန်
တကယ်လို့
တဖြောင်းဖြောင်း မိုးသံနဲ့
ကြယ်ပြောက်မဲ့ညမှာ
မာယာက
ကိုယ့်ချစ်သူယောင် ဆောင်မယ်ဆိုရင်
သစ္စာတရားအဖို့
မနာလိုစရာများ ဖြစ်နေမလားကွယ်။ ။

(၃၆)

ကိုယ့် သံခြေချင်းတွေရယ်. . .
မင်းတို့ဟာ
ကိုယ့် နှလုံးသားအတွင်း
ဝိတကို ဖန်ဆင်းခဲ့ကြတယ်

ကိုယ်
မင်းတို့နဲ့အတူ
တစ်နေ့ကုန် ကစားပြီး
မင်းတို့ကို
ကိုယ့်အလှတန်ဆာ ဖြစ်စေခဲ့တယ်။

ကိုယ်တို့လေ
အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းတွေ
ဖြစ်ခဲ့ကြပြီ
ကိုယ့် သံခြေချင်းတွေရယ်
မင်းတို့ကို
ကိုယ်ကြောက်တုန်းက ကြောက်ခဲ့ပေမယ့်
ကိုယ့်ကြောက်စိတ်ကပဲ
ကိုယ့်အတွက်
မင်းတို့ကို အချစ်ပိုစေခဲ့ပြန်တယ်။

မင်းတို့ဟာ
ကိုယ့်ရဲ့ရှည်လျားတဲ့ အမှောင်ညမှာ
ဖော်မွန်တွေဖြစ်တာမို့
‘သွားတော့မယ်’လို့
မင်းတို့နဲ့
စကားတို့လှယ် မဆိုခင်
မင်းတို့ကို
ကိုယ် ဦးညွှတ်လိုက်ပါတယ်
ကိုယ့် သံခြေချင်းတွေရယ်. . . ။ ။

(၃၇)

မင်းရဲ့တက်မက
အကြိမ်ကြိမ်ကျိုးလို့
မင်းရွက်တွေလည်း
အမြွှာမြွှာ ကြဲခဲ့ပါပကော
ငါ့လှေငယ်ရယ် . . .

မင်းဟာ
ပင်လယ်ဆီရှေးရှုပြီး
မကြာခဏ ရွက်လွင့်ခဲ့
ကျောက်ဆူးကို တရွတ်ဆွဲခဲ့
အလေးဂရုနဲ့လည်း
မတွေးရှုခဲ့ပါလားကွယ်။

ဒါပေမယ့်
ခုတော့
မင်းဧရာက အက်ရာဟာ
ကျယ်လာပြီး
လှေဝမ်းလည်း လေးလံခဲ့ပြီလေ။

ခွဲ
မင်းခရီးကို
အဆုံးသတ်ချိန်တန်ပြီ။

ကမ်းခြေမှာ
တဖျပ်ဖျပ် လှိုင်းပုတ်သံနဲ့
တငြိမ်ငြိမ် အိပ်စက်ပေဦးပေါ့။

အလို
သတိပေးသမျှ အရာမရောက်မှန်း
ငါသိပါပြီ။

မကောင်းဆိုးဝါး အမှောင်ရဲ့
ဇာမျက်နှာဖုံးအုပ် မျက်နှာက
မင်းကို ဖြားယောင်းသိမ်းသွင်းတယ်။

မုန်းတိုင်းနဲ့ လှိုင်းတွေရဲ့
ရှူးသွပ်မှုက
မင်းအပေါ် ဖိစီးတယ်။

ဒီရေရဲ့
ဂီတသံက
မြင့်တက်လာနေတယ်။

မင်းကလည်း
ကချင် ခုန်ချင် ရောဂါဝင်လို့
ကတုန်ကယင်နဲ့
နတ်ကျလာတယ်။

ဒီလိုဆို
မင်းသံကြိုးတွေကို ဖြတ်သာပစ်
လွတ်ရာလွတ်ကြောင်းကို ရုန်းသာထွက်
ပြီးတော့
အကြောက်အရွံ့မရှိ
ပျက်စီးနှစ်မြုပ်ခြင်းရှိရာ
တစ်ဟုန်ထိုးသာ သွားပေရော့
ငါ့လှေငယ်။ ။

(၃၈)

ငါငယ်ငယ်တုန်းက
ဆင်းစိမ်ခဲ့ဖူးတဲ့
ရေအလျဉ်ဟာ
ရေစီးမြန်သလို
ရေစီးလည်းသန်တယ်။

နွေဦးလေပြည်ကို
လက်တဖွာဖွာနဲ့
အသုံးအဖြုန်းကြီးလိုက်တာ
လွန်ပါရော။

သစ်ပင်တွေက
ပန်းတွေနဲ့
ဟုန်းဟုန်းထလို့လေ။

ငှက်တွေကလည်း
မအိပ်တမ်း
တေးဆိုကြလို့ပေါ့။

ငါက
ချစ်စိတ်ရဲ့ တက်ရေအလျဉ်
သယ်ဆောင်ရာနောက်ကို
ရိပ်ရိပ်ပြေးတဲ့အဟုန်နဲ့
ရွက်ဖွင့်လိုက်ပါခဲ့တယ်။

ငါ့မှာ
လောကကိုကြည့်ရှုဖို့
ခံစားဖို့နဲ့
ငါ့ကိုယ်ပိုင်အဖြစ်
ရယူပိုင်ဆိုင်အောင်လုပ်ဖို့ကို
အချိန်မရှိခဲ့ဘူး။

ခုတော့
ပျိုရွယ်ခြင်းက
ဒီအကျမှာပါသွားပြီး
ငါကတော့
ကမ်းစပ်မှ
သောင်တင်ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။

ငါဟာ
အရာခပ်သိမ်းရဲ့
နက်ရှိုင်းတဲ့ဂီတကို
နားဆင်နိုင်ပါပြီ။
မိုးကောင်းကင်ကလည်း
ငါ့ဆီ ရင်ဖွင့်လို့
သူ့နှလုံးသား ကြယ်စင်တွေကို
ပြသနေပါပြီ။ ။

(၃၉)

ငါ့မျက်လုံးတွေရဲ့
နောက်ကနေ ထိုင်ပြီး
စောင့်ကြည့်သူ တစ်ယောက်ရှိတယ်။

သူဟာ
လောကတကာ ခေတ်တကာထဲက

အရာတွေ
မြက်ပေါ်မှာ ပြုံးပြက်လို့
သစ်ရွက်တွေပေါ် သိမ့်သိမ့်လှုပ်တဲ့
အမေ့ခံမြင်ကွင်းတွေ
ဒါတွေကို
မြင်ခဲ့ဖူးပုံရပါတယ်။

သူက
ဇာမျက်နှာဖုံးသစ်ပင်တွေအောက်က
ချစ်သူ့မျက်နှာကို
အမည်ထင်ရှားမရှိတဲ့ ကြယ်ပွင့်တွေ
မှိတ်တုတ်လင်းလက်ချိန်မှာ
တွေ့ခဲ့ဖူးပုံရပါတယ်။

ဒါကြောင့်လည်း
သူ့မိုးကောင်းကင်ဟာ
အနမတဂ္ဂ
တွေ့ဆုံခြင်း၊ ခွဲခွာခြင်း
ဝေဒနာတွေနဲ့
နာကျင်ခံစားနေရတယ်။

အစမရှိတဲ့ ခေတ်ကာလတွေရဲ့
တီးတိုးသံနှင့် ပြည့်လျှမ်းနေတဲ့
တမ်းတခြင်း
နွေဦးလေပြည်မှာ
အနံ့ပြားစီးဖြစ်နေတဲ့
ဒီ တမ်းတခြင်းနဲ့လည်း
နာကျင်ခံစားနေရရှာတယ်။ ။

(၄၀)

တရွေ့ရွေ့ ကုန်ဆုံးသွားတဲ့
ငါ့ရဲ့ ငယ်ဘဝဆီက
သတင်းစကား ရောက်လာတယ်။

ဒီလိုပါ. . .
‘မျက်ရည်တွေပွင့်လှည့်ဖို့
အပြုံးတွေ ရင့်မှည့်ရာ. . .
အချိန်နာရီတွေက
မဆိုဖြစ်တဲ့ တေးတွေနဲ့
မချီတရိခံစားရာ. . . အရပ်
မမွေးဖွားသေးတဲ့ ကဆုန်လရဲ့
လူးလွန်လှုပ်ရှားမှုကြားကနေ
မင်းကို ငါစောင့်နေပါတယ်’တဲ့။

‘အရွယ်ရဲ့
ဖြူခါကျအောင်သုံးပြီးသား
လမ်းကြောင်းကိုဖြတ်
သေခြင်းတံခါးဝကို ကျော်ပြီး
ငါ့ဆီလာခဲ့ပါ
မျှော်လင့်ချက်တွေ
ဆုံးရှုံးကုန်မယ်။

တစ်နှစ်လုံးခူးလို့ရတဲ့
သစ်သီးတွေလည်း
ပုပ်သိုးကုန်လိမ့်မယ်။

ဒါပေမယ့်
ပျိုရွယ်ခြင်းဆိုတဲ့
ငါကတော့
ထာဝရသစ္စာ ဖြစ်ပါတယ်။

သံသရာကမ်း တစ်ဖက်က
တစ်ဖက်ကိုနှင်လေတဲ့
မင်းဘဝခရီးမှာ
မင်းဟာ ငါနဲ့
အကြိမ်ကြိမ် တွေ့ဆုံနေရပေဦးမယ်' တဲ့။

(၄၁)

မိန်းကလေးတွေက
ရေခပ်ရအောင်
မြစ်ဆိပ် ဆင်းလာကြတယ်။

သူတို့ရဲ့ ရယ်မောသံဟာ
သစ်ပင်တွေကြားက
ဖြတ်သန်းလာတယ်။

လမ်းသွယ်လေးအတိုင်း
သူတို့နဲ့အတူ
ငါလိုက်သွားချင်မိတယ်။

အဲဒီမှာ
ဆိတ်တွေက
အရိပ်အောက် အစာ စားလို့
ရှဉ့်ကလေးတွေက
ရွက်ကြွေလေးတွေပေါ် ဖြတ်ပြီး
နေရောင်အောက်ကနေ
အရိပ်အောက်ကို
ခုန်ကူးကြလို့ပေါ့။

ဒါပေမယ့်
ငါ့ရဲ့
တစ်နေ့တာ အလုပ်လက်စသိမ်းလို့
ငါ့ရေအိုးတွေကိုလည်း
ရေဖြည့်ပြီးခဲ့ပြီ။

ငါဟာ
ကွမ်းရွက်တွေရဲ့
ရွန်းစိုတဲ့ အစိမ်းရောင်ကို
ကြည့်ရအောင်
အိမ်တံခါးမှာ ရပ်မိတော့
ရေခပ်သွားကြတဲ့
မိန်းမပျိုတွေရဲ့
ရယ်မောသံကို ကြားရတယ်။

မြူခိုးဝေတဲ့
မနက်ခင်းရဲ့ လတ်ဆတ်မှုမှာဖြစ်ဖြစ်
နေ့အကုန်
အလင်းပျပျမှာ ဖြစ်ပြီး
ငါ့ရဲ့ ရေပြည့်အိုးကို
တစ်နေ့မပြတ် သယ်ပိုးရတဲ့ အလေ့ဟာ
ငါနဲ့ အကျွမ်းတဝင်ဖြစ်ခဲ့ပါပြီ။

ငါ့စိတ်ထဲ ထိုင်းမှိုင်းနေရင်
ကရားက တပွက်ပွက်ရေကျသံဟာ
ငါ့အတွက် နားဝင်ချိုစေတယ်။

ဒီအသံဟာ
ရွှင်လန်းတဲ့ ငါ့အတွေးတွေရဲ့
ကျိတ်ပြုံးနဲ့ အတူရောပြီး
ရယ်မောတယ်။

ဒီအသံဟာ
ငါ ဝမ်းနည်းတုန်းမှာ

ငါ့နှလုံးသားဆီ
မျက်ရည်ပြည့်တဲ့ ရှိုက်သံတွေနဲ့
စကားဆိုတယ်။

လွမ်းစရာ ချိုးကူသံပေါ်
ကျယ်လောင်တဲ့ မိုးရွာသံက
ဖုံးလွှမ်းပစ်လိုက်တဲ့အချိန်
မုန်တိုင်းထန်တဲ့ နေ့တွေမှာ
ဒီအသံကို
ငါ သယ်ပိုးခဲ့တယ်။

တစ်နေ့တာ အလုပ်လက်စသိမ်းလို့
ငါ့ ရေကရားအိုးလည်း
ရေပြည့်ပြီ။

အလင်းက
အနောက်အရပ်မှာ
တစ်စတစ်စ မှိန်ပြီ။

အရိပ်တွေလည်း
သစ်ပင်တွေအောက်
စုဝေးကြပြီ။

အပွင့်ဝေတဲ့
ပိုက်ဆံခင်းဆီက
သက်ပြင်းတစ်ချက် လွင့်လာတယ်။

အလိုမပြည့်တဲ့
ငါ့ မျက်လုံးအစုံက
ရွာကနေ
နက်မှောင်တဲ့ မြစ်ပြင်ကမ်းပါးအထိ
ဆက်သွားတဲ့
လမ်းကလေးအတိုင်း
လိုက်ကြည့်နေမိတယ်။ ။

(၄၂)

မင်းဟာ

ဟောဟိုက ကြယ်ပွင့်တွေနဲ့
ဒီမြေမှုန့်လို တကယ့် အစစ်အမှန်မဟုတ်ဘဲ
ပန်းချီရုပ်ပုံလွှာလေး သက်သက်များလားကွယ်။

ကြယ်ပွင့်နဲ့ မြေမှုန့်ဟာ
ရုပ်ဝတ္ထုရဲ့ သွေးအခုန်နဲ့
တဒိတ်ဒိတ် ခုန်နေတယ်။

ဒါပေမယ့် မင်းကတော့
မင်းကို ရေးခြယ်ထားတဲ့အတိုင်း
မင်းငြိမ်သက်မှုနဲ့မင်း
မတုန်မလှုပ် နေနိုင်လိုက်တာ။

မင်းနဲ့ ကိုယ်
အတူလျှောက်သွားခဲ့ကြတဲ့ နေ့တုန်းက
မင်းရဲ့ ထွက်သက်လေကလေးက
နွေးထွေးလို့
မင်းရဲ့ ကိုယ်လက်အင်္ဂါတွေက
ဘဝတေးကို သီကြွေးလို့
ကိုယ့်လောကရဲ့ ဘာသာစကားကို
မင်းအသံမှာ ကြားရတယ်။

ကိုယ့်နှလုံးသားကို
မင်းရုပ်သွင်ကလေးနဲ့ ထိတွေ့ရပါတယ်။

ထာဝရတရားရဲ့
အရိပ်တစ်ဘက်ကိုအရောက်
မင်းက လမ်းလျှောက်ရာက
ဖြုန်းကနဲ ရပ်လိုက်တော့
ကိုယ့်တစ်ယောက်တည်း
ခရီးဆက်ခဲ့ရတယ်လေ။

ဘဝက
ကလေးလေးလို ရယ်ကာ မောကာနဲ့
ပြေးရင်းလွှားရင်း
သေခြင်းဆိုတဲ့ ပလုတ်တုတ်ကလေးကို
လှုပ်ကစားသွားတယ်။

ကိုယ့်ကိုလည်း
ရှေ့တိုးသွားဖို့
လက်ယပ်ခေါ်တော့
ကိုယ်လည်း ခေါ်ရာနောက်
မမြင်မစမ်းနဲ့ လိုက်သွားမိတယ်။

ဒါပေမယ့်
မင်းကတော့
မြေမှုန့်နဲ့ ကြယ်ပွင့်တွေနောက်ကွယ်
မင်းရပ်တန့်ခဲ့တဲ့နေရာမှာ
ရပ်လျက်သား ကျန်ရစ်တယ်။

ဪ... မင်းက
ရုပ်ပုံလွှာလေး သက်သက်ပါပဲလားကွယ်။

ဟင်္ဒုအင်း
မဖြစ်နိုင်ဘူး
ဘဝ တက်ရေသာ
မင်းဆီမှာ လုံးဝရပ်ဆိုင်းသွားပြီဆိုရင်
စီးဆင်းနေတဲ့ မြစ်ရေလည်း
ရပ်ရပေလိမ့်မယ်။

ရောင်သွေး နုရင့်ဖြာဝေတဲ့
အရုဏ်ဦးရဲ့ ခြေသံလည်း
ရပ်ရပေလိမ့်မယ်။

မင်းဆံပင်ရဲ့
ရီတမှောင် မှိန်လဲ့လဲ့အရောင်သာ
တွယ်ရာမဲ့အမှောင်ထဲ
ရုတ်ခြည်း ပျောက်ကွယ်သွားပြီဆိုရင်
နွေရဲ့စုံခြေမြိုင်ရိပ်ဟာလည်း
အိပ်မက်တွေနဲ့အတူ
သေဆုံးသွားရပေလိမ့်မယ်။

မင်းကို
ကိုယ်မေ့နိုင်ပါ့မလားကွယ်။

လမ်းဘေးခြံစည်းရိုးပေါ်က
ပန်းပွင့်ကလေးတွေကို မေ့ချန်ထားပြီး
ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်သား
မနားတမ်း လျှောက်ခဲ့ကြတယ်။

ဒါပေမယ့်လည်း

ပန်းပွင့်ကလေးတွေက အတေးအမှတ်မထားဘဲ
မေ့လွယ်ပျောက်လွယ်တဲ့ ကိုယ်တို့ဆီ
ဂီတနဲ့ မွှေးရီ
သင်းရနံ့ ချိုကြည်မြဲပါကွယ်။

ကိုယ့်လောက က မင်းစွန့်ခွာသွားခဲ့တာ
ကိုယ့်ဘဝပင်ခြေမှာ အမြစ်တွယ်နေဖို့ပါ။

ဒါကြောင့်မို့
မေ့ပျောက်တယ်ဆိုတာ
ကိုယ့်နက်ရှိုင်းမှုထဲမှာကိုယ်
ဆုတ်နစ်သွားရောတဲ့
အောက်မေ့တသမှုဟာ ဖြစ်ပါတယ်။

မင်းဟာ
ကိုယ့်တေးသီချင်းတွေရဲ့ရှေ့မှာ
ရိုမနေတော့ဘူး။

ကိုယ့်တေးသီချင်းတွေနဲ့
တပူးတပေါင်းတည်း ဖြစ်သွားပြီ။

မင်းဟာ
ကိုယ့်ဆီကို
အရုဏ်ရောင်ခြည်ဦးနဲ့အတူ
ရောက်လာခဲ့တယ်။
ကိုယ်က

မင်းကို
ညနေခင်း နောက်ဆုံးရွှေရည်နဲ့အတူ
လက်လွတ်ခဲ့ရတယ်။

အဲဒီအချိန်ကအစပြုပြီး
ကိုယ် မင်းကို
အမှောင်ထဲမှာ
အမြဲ လိုက်ရှာနေရတယ်။

ဟင့်အင်းကွယ်. . .
မင်းဟာ ကိုယ့်အတွက်
ရုပ်ပုံလွှာလေး သက်သက် မဟုတ်ရဘူးကွယ်။

သေခြင်းတရား. . .

သင်ကား

ငါ့ဘဝအတွင်း အနန္တ ကြေကွဲမှုကြီးကို

သင့်နောက်ပါး၌

ထားရစ်ခဲ့ပြီ။

သင်သည်

ငါ့အတွေး မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းကို

သင်၏ ခွဲခွာခြင်းတည်းဟူသော

နေဝင်ဆည်းဆာရောင်တို့ဖြင့်

ဆေးခြယ်သခဲ့ပြီ။

ဝသုန် ဤမြေနှင့်

အချစ်၏ သုခနန်းတို့ကြား

မျက်ရည်လမ်းကို ခင်းခဲ့ပြီ။

သင်၏

ပျူငှာနွေးထွေးသော

လက်အစုံကြား

ဖက်ပွေ့ထားပြီး သကာလ

နေခြင်းနှင့် သေခြင်းသည်

ငါ့ထံတွင်

နှစ်ပါးအချစ်ဓာတ်နှင့်

စုလျား ရစ်ပတ်ခဲ့ကြပြီ။

အရာခပ်သိမ်း၏
အဆုံးနှင့်အစကို ဆုံစည်းရာ၌
မီးအိမ်ကို ထွန်းညှိကာ
လသာဆောင်ကနေ
စောင့်ကြည့်နေမည့် သင့်အား
တွေ့ရလေမလား
ငါထင်စားသည်။

ထို့ကြောင့်ပင်
သင် ဖွင့်လွှစ်ခဲ့သော
တံခါးပေါက်များကို
ငါ့လောကသည်
ဖြတ်သန်းဝင်ရောက်ခဲ့ရာ. . .
သင်သည်
သင့်ထံမှ သင့်ကိုယ်ပိုင်ဖြစ်သော
ရှင်ခြင်းနှင့်လောင်းဖြည့်ကာ
သေခြင်းဖန်ခွက်ကို
ငါ့နှုတ်ခမ်းထံ
ကိုင်မြှောက်ပေးဆက်ခဲ့လေပြီ။ ။

(၄၄)

မင်း

သေဆုံးသွားတဲ့အခါ

မင်းဟာ

ကိုယ့်ရဲ့ ဗဟိဒ္ဓာရှိ အရာအားလုံးအတွက်

မင်း သေဆုံးခဲ့တယ်။

ကိုယ့်ရဲ့

ဝမ်းနည်းတသမှုထဲမှာ

အပြည့်အဝ ပြန်လည်မွေးဖွားလာဖို့

လောကရဲ့ အရာအထောင်သော

ဝတ္ထုပစ္စည်းတွေအပါးက

မင်း ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့တယ်။

အဲဒီနောက်

ကိုယ့်ဘဝဟာ

ပြီးပြည့်စုံလာခဲ့ပြီလို့

ခံစားရပါတယ်။

ယောက်ျားသားရယ်

မိန်းမသားရယ်ဆိုတာလည်း

ကိုယ့်ဆီမှာ

တပေါင်းတစည်းတည်း၊ တစ်ဦးတည်းပဲ

ထာဝရ

ဖြစ်တည်လာနေပါတော့တယ်။

မိန်းကလေးရယ်
မင်းရှိတုန်းက
ကိုယ့်အိမ်ထဲကို ယူဆောင်လာခဲ့တဲ့
အလှတရားနဲ့ ဌာန်ကရိုဏ်းကျမှုကို
ဆောင်ကြဉ်းပြီး
ကိုယ့်ရဲ့
အထီးကျန်ဘဝထဲကို
သွတ်သွင်းပေးပါဦးတော့လား . . .

အချိန်နာရီတွေရဲ့
ဖုန်အလိမ်းလိမ်းကပ်တဲ့
အစအနတွေကို
လှည်းကျဉ်းပေးပါဦးတော့လား
အိုးလွတ်တွေကို
ရေဖြည့်လို့
ပစ်စလက်ခတ် ဖြစ်နေတာတွေကိုလည်း
ပြုပြင်ပေးပါဦးတော့လားကွယ်။

နောက် . . .
ဘုရားခန်းအတွင်းတံခါးတွေကိုဖွင့်
ဖယောင်းတိုင်ဆီမီးထွန်းညှိလို့
ပြီးရင်
ကိုယ်တို့ရဲ့ဘုရားမြတ်ထံတော်ပါးမှာ
ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်သား
တိတ်ဆိတ်စွာ
တွေ့ဆုံကြပါစို့လားကွယ်။

(၄၆)

မိုးကောင်းကင်က
သူ့ရဲ့အဆုံးမရှိတဲ့အပြာရောင်ကို
ငေးကြည့်ရင်း
အိပ်မက် မက်နေတယ်။

ငါတို့ တိမ်တိုက်ကလေးတွေကတော့
သူ့ရဲ့ထွေရာလေးပါး လိုအင်များပေါ့။

ငါတို့မှာ
အိမ်ခြေရာခြေလည်း မရှိကြဘူး။

ကြယ်တွေက
ထာဝရတရားရဲ့
မကိုဋ်သရဖူထက်မှာ
လင်းလက်နေကြတယ်။

ငါတို့ရဲ့မှတ်တမ်းတွေက
ခွဲတံနဲ့ရေးတာမို့
ခဏနေရင် ပျက်သွားမှာဖြစ်ပေမယ့်
သူတို့ရဲ့ မှတ်တမ်းတွေကတော့
ခိုင်ခန့်လှပါတယ်။

လေထုဇာတ်ခုံပေါ်မှာ
ငါတို့ ကရတဲ့ အခန်းဟာ
ဗုံတီးဖို့နဲ့

အပြုံးရောင်ပြန်ဟပ်ဖို့ပါ
ဒါပေမယ့်
ငါတို့ရဲ့အပြုံးကနေ
မိုးတွေဖြစ်ပြီး ရွာလာတာ
တကယ်ပါ။

မိုးတွေခြိမ်းလာတော့
ပျော်စေ ပြက်စေ မဟုတ်တော့ဘူးပေါ့။

ဒါတောင်
ငါတို့က
ကာလ ဇာတ်ဆရာဆီ
ဇာတ်ကြေးမတောင်းရသေးခင်
ငါတို့ကို
တိမ်မင်းသားတွေ ဖြစ်လာအောင်
ပို့ပေးလိုက်တဲ့
လေက
တို့တတွေ နာမည်လေးတစ်လုံးနဲ့ မဖြစ်ခင်မှာ
ငါတို့ကို
မှုတ်ထုတ်ပစ်လိုက်ပြန်တယ်။ ။

လမ်းကလေးဟာ
ကိုယ့်ရဲ့ ချစ်ရဲ့ဘော်မလေး
သူက
ကိုယ့်ခြေဖဝါးအောက်ကနေ
ကိုယ်နဲ့
တစ်နေ့လုံး စကားဆိုတယ်။

ကိုယ့်ရဲ့
အိပ်မက်တွေမှာလည်း
တစ်ညလုံး တေးဆိုတယ်။

သူနဲ့ကိုယ် ဆုံစည်းမှုမှာ
အစလို့လည်း မရှိခဲ့
တစ်နေ့သစ်လေတိုင်း
တွေ့ဖြစ်အောင်
အဆုံးမရှိ သူ့ရောက်လာတယ်။

သူ့နှော့ကို
ပွင့်သစ်တွေ
သီချင်းသစ်တွေနဲ့
တစ်ဖြစ်လဲလို့
အမြဲ ကိုယ်တို့ တွေ့ကြတယ်။

သူ့ အနမ်းသစ်တိုင်းက
ကိုယ့်အတွက်
အနမ်းဦး ဖြစ်ပါတယ်။

လမ်းကလေးနဲ့
ကိုယ်ဟာ
ချစ်သူတွေပါ။

သူ့အတွက်ဆိုပြီး
ကိုယ့်အဝတ်အစားတွေကို
ညတိုင်း လဲရ လှယ်ရတယ်။

အရုဏ်ကျင်းလာတော့
အဝတ်ဟောင်းအစုတ်ထုပ်ကို
လမ်းဘေး ရင်ကွဲဇရပ်လေးတွေမှာ
ထား ထား ပစ်ခဲ့ရပါတယ်။ ။

(၄၈)

ငါသည်

သွားနေကျ လမ်းဟောင်းအတိုင်း
နေ့စဉ် သွားခဲ့၏။

ငါ၏ သစ်သီးများကို ဈေးသို့
ငါ၏ နွားများကို စားကျက်သို့
ငါ့လှေကို ချောင်းဖြတ်၍ ကူးတို့ပို့နှင့်
ဤလမ်းကို ငါ ကောင်းစွာ လေ့ကျွမ်းခဲ့ပြီ။

တစ်နံနက်ခင်း
ငါ့ခြင်းတောင်းသည် ဝန်စည်တို့ဖြင့် လေးလံစဉ်
ယောက်ျားကြီးများသည်
ကွင်းထဲ၌ အလုပ်များနေကြစဉ်
စားကျက်မြက်ခင်းများတွင်လည်း
နွားအုပ်ဖြင့် ပြည့်နှက်စဉ်
မြေ၏ ရင်ပြင်၌ မြူးထူးမှည့်ရွဲသော စပါးခင်းတို့ဖြင့်
နိမ့်တုံ မြင့်ကြွ လှိုင်းထစဉ်. . .

ရုတ်တရက်
လေထဲ၌ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်ပြီး
မိုးကောင်းကင်ကလည်း
ငါ့နဖူးကို
နမ်းရှုပ်တော့မယောင် ဖြစ်လာ၏။

ငါ့စိတ်သည်
မြူကြားမှ ထွက်ပေါ်သော

နံနက်ခင်းနှယ်
ရုတ်ခြည်း နိုးကြားလာ၏။

လမ်းကြောင်းအတိုင်း လိုက်ရန်
ငါမေ့လျော့သည်။

ငါသည် လမ်းပေါ်မှ ကွဲထွက်၍
တစ်လှမ်း နှစ်လှမ်း အလှမ်းလိုက်
ငါမြင်တွေ့နေကျ လောကသည်
အငုံဘဝတွင်သာ ကြုံရဖူးသော
ပန်းကလေး တစ်ပွင့်အလား
ငါ့အတွက်
တစ်ရံဆံ သက်သက် ဖြစ်လာ၏။

ငါ့၏ နေ့စဉ် အတွေ့အကြုံသည်
အရှက်ရခဲ့ပြီ။

ငါသည်
ထွေထွေးဆန်းစွာ
သူယောင်ရွာသို့
နယ်ကျွံကာ ရောက်ရှိသွားခဲ့သည်။

ထိုနေ့နံနက်
ငါ လမ်းပျောက်ခဲ့ပြီးနောက်
အဆုံးမရှိသည့်
ငါ၏ ငယ်ဘဝကို ပြန်တွေ့ခဲ့ရသည် ဖြစ်ရကား
ငါ့အတွက်မူ
လူ့ဘဝ အရတော်လှပါပေ၏။ ။

ကလေး

မင်းက ငါ့ကိုမေးတယ်နော်
'သုခနန်းဆိုတာ ဘယ်မှာလဲ' . . . လို့။

ငါတို့ကို
ပညာရှိတွေ ပြောတဲ့အတိုင်းသာဆို
မွေးဖွားခြင်းနဲ့ သေခြင်းနယ်ပယ်ရဲ့
ဟိုတစ်ဖက်မှာ ရှိသတဲ့ကွယ်။

နေ့နဲ့ည စည်းဝါးနဲ့လည်း
လွဲလို့ နွဲလို့မနေ
ဒီလောကနဲ့လည်း
မသက်ဆိုင်ချေတကား . . . တဲ့။

ဒါပေမယ့်
ကလေးရဲ့ ကဗျာဆရာကတော့
သုခနန်းရဲ့
အမျှင်မပြတ်နိုင်တဲ့ချစ်ခြင်းဟာ
အချိန်နဲ့ နေရာအတွက်ဖြစ်ပြီး၊

သုခနန်းကိုယ်တိုင်က
သီးပွင့်ဝေတဲ့ မြေမှုန်ထဲမှာ
တစ်ဖန်ပြန်လည် မွေးဖွားလာဖို့
အခါခပ်သိမ်း
အားထုတ်လုံးပန်း နေသတဲ့ကွယ်။

သုခနန်းဆိုတာ
ချိုအီတဲ့ မင်းကိုယ်ထဲမှာ
လှိုက်လှိုက်ခုန်တဲ့ မင်းနှလုံးသားထဲမှာ
အပြည့်အဝ ပါဝင်နေတာပါပဲ
ကလေးရယ်။

ပင်လယ်က သူ့စည်တွေကို
ပျော်ပျော်ပါးပါး တီးခတ်တယ်။

ပန်းတွေက မင်းကို နမ်းရအောင်
ခြေဖျားထောက်ပြီး လာကြတယ်။

ဘာကြောင့်ဆို
သုခနန်းဆိုတာ
မင်းကိုယ်က မွေးဖွားလာပြီး
မိခင်မြေရဲ့ ရင်ခွင်ကြားမှာ
ရှိလို့ပါတဲ့ ကလေးရယ်။ ။

(၅၀)

‘ဆင်းခဲ့ပါ
ဖိုးလမင်းကြီးရယ်
အောက်ကိုဆင်းခဲ့ပါ
မေ့ သမီးလေးရဲ့ နဖူးကို
မွှေးလှည့်စမ်းပါကွယ်’
လမင်းက
အိပ်မက်မက်ရင်း ပြုံးရယ်တုန်း
သမီးလေးကို ပေါင်ပေါ်တင်လို့
အမေက ပြောဆိုတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ
သရက်ပင်အုပ်ရဲ့
မိုးမိုးမည်းမည်း အရိပ်ဝေရာ အရပ်ကနေ
နွေရဲ့ ဝိုးတဝါး မွှေးရနံ့နဲ့
ညဉ့်ငှက်တွေရဲ့ တေးသီချင်းတွေက
အမှောင်မှာ ခိုးကြောင်ခိုးငှက်
ရောက်လာတတ်တယ်။

ဟို. . . အဝေး
ရွာကလေးက
လယ်သမားတစ်ယောက်ရဲ့
ပလွေဆီကနေ
လွမ်းစရာတေးသံ
လွင့်ပျံ့တက်လာတယ်။

မိခင်ပျိုကလည်း
ကုန်းစောင်းပြေပြေမှာ ထိုင်ရင်း
ချိုကြည်ကြည်တေး တညည်းညည်းနဲ့ပေါ့။

‘ဆင်းခဲ့ပါ
ဖိုးလမင်းကြီးရယ်
အောက်ကိုဆင်းခဲ့ပါ
မေ့သမီးလေးရဲ့နဖူးကို
မွှေးလှည့်စမ်းပါကွယ်’

မေမေက
ကောင်းကင်ရဲ့အလင်းရောင်ကို
မော့ကြည့်လိုက်
သူ့ရင်ခွင်ကြားက
မြေရဲ့အလင်းရောင်လေးကို
ကြည့်လိုက်နဲ့။

ကိုယ်ကတော့
လမင်းရဲ့
ငြိမ်းချမ်းတဲ့ တိတ်ဆိတ်ခြင်းမှာ
တွေးတော ငေးမောနေမိတယ်။

ကလေးက ရယ်မောပြီး
သူ့အမေဆိုသလို
လိုက်ဆိုတယ်။

‘ဆင်းခဲ့ပါ

ဖိုးလမင်းကြီးရယ်
အောက်ကို ဆင်းခဲ့စမ်းပါကွယ်’
အမေကပြုံးတော့
လရောင်ရွန်းမြဲတဲ့ညကလည်း
ပြုံးလေတယ်။

ကလေးအမေရဲ့
ခင်ပွန်းဖြစ်တဲ့
ကဗျာဆရာ
ကိုယ့်မှာတော့
ကွယ်ရာကနေ
ဒီရုပ်ပုံလွှာလေးကို
ငေးကြည့်နေမိပါတော့တယ်။ ။

(၅၁)

ဆောင်းဦးပေါက်နေ့က
တိမ်စင်လို့ . . .
ကမ်းလုံးပြည့်မြစ်က
ရေတိမ်ကမ်းစပ်ရှိ
ယိမ်းယိုင်ယိုင်သစ်ပင်ရဲ့
ငေါငေါပေါ်တဲ့
အမြစ်တွေကို
သန့်စင်ပေးလို့ပေါ့။

ရေငတ်လို့ အလျားသားထွက်နေတဲ့လျှာကို
ရှည်လျားကျဉ်းမြောင်းတဲ့
ရွာလမ်းကလေးဟာ
ချောင်းစပ်မှာ နှစ်ဆင်းသွားတယ်။

ကိုယ့်နှလုံးသားက
ပြည့်ဝနေတယ်။

ကိုယ့်ဘေးဘီကို
ကြည့်လိုက်တော့
ငြိမ်သက်တဲ့ မိုးကောင်းကင်ရဲ့
စီးဆင်းနေတဲ့ ရေအလျဉ်ကို
မြင်ရတယ်။

ကလေးရဲ့ မျက်နှာပေါ်က
အပြစ်ကင်းတဲ့ အပြုံးအရယ်မျိုးလိုပဲ
ကိုယ့်မှာလေ
ပျော်ရွှင်မှုနဲ့ ပျံ့နှံ့သွားတယ်လို့
ခံစားလိုက်ရတယ်။ ။

(၅၂)

မစောင့်နိုင်တော့တဲ့အဆုံး
ဆောင်းမှမကုန်ခင်
သင်တို့ဟာ
အနှောင်အဖွဲ့တွေကြားက
အတင်းရုန်းထွက်ခဲ့ကြပြီပေါ့
စိတ်မရှည်နိုင်တဲ့ ပန်းပွင့်တွေရယ်။

မမြင်ရတဲ့ ဧည့်သည်ရဲ့
လျှပ်တစ်ပြက် အကြည့်တွေနဲ့
သင်တို့ရဲ့ လမ်းနံဘေးက
စောင့်ကြည့်တဲ့ အကြည့်တို့
ဆုံမိပြီးတဲ့နောက်
သင်တို့ဟာ
အူယား ဖားယား
အပြေးအလွှား ထွက်ခွာသွားခဲ့ကြတယ်
စိတ်ဆတ်တဲ့ စံပယ်ပွင့်တွေနဲ့
ရဲတင်းကြမ်းခက်တဲ့ နှင်းဆီတပ်ဖွဲ့တွေရယ်။

သင်တို့ဟာ
သေခြင်းရဲ့ ခံတပ်ဝကို
ပထမဆုံး ချီတက်သွားသူတွေဖြစ်ပြီး
သင်တို့အရောင်နဲ့ ရနံ့ရဲ့ ဟစ်ကြွေးသံက
လေထုကို အထွေးထွေးအယှက်ယှက်ပြုခဲ့တယ်။

သင်တို့ဟာ
ရယ်မောကာ ဖိနှိပ်ကာ
တစ်ပွင့်ကိုတစ်ပွင့် တွန်းထိုးကာ
ရင်ကိုဖွင့်ကာနဲ့
အစုလိုက် အပုံလိုက် ကြွဆင်းကျဆုံးခဲ့ကြတယ်။

နွေဟာ
သူ့အချိန်တန်ရင်
တောင်လေရဲ့ ဒီအတက်မှာ
ရွက်လွင့် လိုက်ပါလာလိမ့်မယ်။

ဒါပေမယ့်
သင်တို့ဟာ
သူပိုင်ဥစ္စာဖြစ်လာမယ့်
နှေးကွေးတဲ့ အခိုက်အတန့်တွေကို
တွက်ရေမနေကြပါနဲ့လား။

သင်တို့ဟာ
ယုံယုံမှတ်မှတ်
ကြောက်ခမန်းလိလိ မြူးထူးခြင်းနဲ့
ကိုယ့်ရိုသမျှ
လမ်းပေါ်ချပြီး
မဆင်မခြင် သုံးဖြုန်းကြပြန်တယ်။

အဝေးက လာနေတဲ့
နွေရဲ့ခြေသံတွေကို
သင်တို့ကြားခဲ့ရပြီ။

သူနင်းသွားဖို့
သင်တို့ရဲ့ သေခြင်းခြံလွှာကို
ခင်းဖြန့်ပေးကြတယ်။

သင်တို့ဟာ
ကယ်မယ့်သူ မမြင်ခင်က
နှောင်ကြိုးတွေကို ဖြတ်တောက်လိုက်ကြပြီ။

သူက
သင်တို့ဆီလာပြီး အရေးမဆိုရသေးခင်
သင်တို့က သူ့ကို အပိုင်စီးလိုက်ကြလေပြီ။ ။

(၅၃)

တန်ခူးလသည်
ယင်း၏ နောက်ဆုံးထွက်သက်ကို
ရှုထုတ်၍
နွေက
အလိုမတူသော မြေအပြင်ကို
အနမ်းများဖြင့်
ခြောက်သယောင်းစေခိုက်
ငါသည်
ငါ၏ဖူးငုံကို ဖွင့်လှုပ်လိုက်သည်။

ရသေ့ရဟန်း
ကျောင်းသင်္ခမ်းကို ချောင်းမြောင်းသော
အဖျက်သမား မှင်စာကဲ့သို့
ငါသည်
စူးစမ်းလိုစိတ်တစ်ဝက်
ကြောက်စိတ်တစ်ဝက်နှင့် လာခဲ့သည်။

လူယက်ခံရသော တောအုပ်၏
အထိတ်တလန့် တီးတိုးသံနှင့်
ဥဩငှက်က
နွေ၏ ဆိတ်သုန်းမှုထံ
အသံပေးသည်ကို ငါကြားရ၏။

ငါ၏မွေးခန်းရှိ
တဖျပ်ဖျပ်လှုပ်သော

သစ်ရွက်ကန့်လန့်ကာကို ထွင်းဖောက်လျက်
တင်းမာသော
မှိုင်းမှုန်သော
ညဉ့်ဆိုးသောလောကကို
ငါတွေ့ရ၏။

သို့တိုင်
ရဲရင့်စွာပင်
ငါသည်
ပျိုမြစ်ခြင်း အားမာန်ဖြင့်
သန်သန်မာမာ ထွက်လာခဲ့သည်။

မိုးကောင်းကင်၏
ပူနွေးသော အိုးအင်ထဲမှ
မီးတောက်အရက်ကို
တစ်ကျိုက်ကျိုက်မော့ချလိုက်ပြီး
နံနက်ခင်းကို
ဝင့်ကြွားစွာ ဂါဝရပြုလိုက်သည်။

စကားပန်း. . . ငါသည်။
နေ၏မွှေးရနံ့ကို
ငါ့နှလုံးသားတွင်
သယ်ဆောင်လာပေသည်။ ။

(၅၄)

အချိန်ကာလဟု အစစွာ၌
ဘုရားသခင် အိပ်မက်တော်
လှည့်လည်ဖြန့်ကြက်ရာမှသည်
မိန်းမသားနှစ်ဦး ပေါ်ပေါက်လာခဲ့သည်။

တစ်ဦးသော မိန်းမသည်
သုခနန်းရင်ပြင်တွင် ကချေသည်ဖြစ်၏။
ယောက်ျားတကာတို့ နှစ်လို၏။

သူသည်
သူတော်ကောင်းတို့၏ စိတ်နှလုံးကို
အေးငြိမ်းသော ကမ္မဋ္ဌာန်းခွင်မှ လွင့်ပါးအောင်
သူရူးတို့အား
ပေါ့သွပ်ရာမှ သွက်သွက်လည်အောင်
ရယ်ကာ မောကာနှင့် ပြုတတ်စွမ်း၏။

ယင်းနောက်
ထိုသူတို့အား
သစ်စေ့များနှယ် သဘောထားကာ
တပေါင်းလေရှူးတွင်လည်းကောင်း
ပန်းများဝေသော
ကဆုန်နွေမော တပ်မက်ဇောတွင်
ဂရုမထားသော လက်အစုံဖြင့်
ကြဲပက်ပစ်၏။

(၅၅)

နေ့လယ် လေဟာ
ပူစဉ်းရဲ့ ပိုးစာကွက်ဖော်
တောင်ပံလေးတွေလို
တဖျပ်ဖျပ်လှုပ်ခတ်နေတယ်။

ရွာထဲက
တဲခေါင်မိုးတွေက
အိပ်ချင်မှူးတူး အိမ်သားတွေအပေါ်ကနေ
ငှက်လို ဝပ်နေကြတယ်။

ဥဩငှက်က
သစ်ရွက်တွေဝေတဲ့
အထီးကျန် တစ်နေရာ
မမြင်ကွယ်ရာကနေ
တေးဆိုနေတယ်။

လတ်ဆတ်ပျော်ဝင်တဲ့
ဒီတေးသံလေးဟာ
လူလူလူဝေးရဲ့
တေးသံဆိတ်တဲ့ အလုပ်ကြမ်းပေါ်
တစိမ့်စိမ့် . . . စိမ့်ထုံလာတယ်။

ပြီး . . .

ချစ်သူချင်း ချစ်တင်းနှောသံလေးတွေ
မိခင်တကာရဲ့ အနမ်းတွေ
ကလေးတွေရဲ့ ရယ်မောသံတွေထဲမှာ
ဂီတကို ဖြည့်စွမ်းပေးနေတယ်။

အဲဒီတေးသံတွေဟာ
ကျောက်စရစ်ခဲတွေပေါ်က
စီးဆင်းသွားတဲ့ စမ်းရေအလျဉ်လိုပဲ
အမှတ်မထားမိတဲ့ အခိုက်အတန့်တိုင်းမှာ
အလှနဲ့ဝန်းရံ စီခြယ်ပေးရင်း
ကိုယ်တို့ရဲ့ အတွေးတွေပေါ်
စီးမျောသွားကြလေတော့တယ်။ ။

(၅၆)

ညနေခင်းဟာ
ကိုယ့်အတွက်
အထီးကျန်ဖြစ်နေတယ်။

ကိုယ်လေ
စိတ်စက်ကုန်ခန်းလာတဲ့အတွက်
စာတစ်အုပ်ကိုဖတ်နေမိတယ်။

‘အလှတရား’ဆိုတာ
စကားကုန်သည်တွေ
အဆန်းထွင်သွားတဲ့ အရာသာဖြစ်မယ်လို့
ကိုယ်ထင်မိတယ်။

ငြီးငွေ့လာတာနဲ့
ကိုယ်က
စာအုပ်ကိုပိတ်
ဖယောင်းတိုင်ကိုမှုတ်လိုက်တယ်။

ခဏမှာပဲ
အခန်း တစ်ခန်းလုံး
လရောင်နဲ့ လွှမ်းသွားတယ်။

အလှတရားရဲ့ ဝိညာဉ်. . .
ကောင်းကင် တစ်ခွင်တစ်ပြင်
ထွန်းလင်းလျှံ လက်နေတဲ့ကြားက
သင် ဘယ်နည်းဘယ်ပုံနဲ့
ဖယောင်းတိုင်ရဲ့
သေးကွေးလှတဲ့ မီးတောက်ငယ်နောက်မှာ
ပုန်းကွယ် နေနိုင်ခဲ့ရတာလဲကွယ်။ ။

(၅၇)

ဒီဆောင်းဦးကို
ငါပိုင်တယ်။

ဘာကြောင့်ဆို
သူဟာ
ငါ့နှလုံးသားထဲမှာ
ယိမ်းနွဲ့နေလို့ပဲ။

သူ့ခြေချင်းရဲ့
တလွင်လွင်မြည်တဲ့
ခြုံလုံးကလေးတွေက
ငါ့သွေးသားထဲမှာ
သံသာမြည်နေကြတယ်။

သူ့ရဲ့
မြူဆိုင်းတဲ့ ဇာမျက်နှာဖုံးဟာလည်း
ငါ့သက်ရှူငွေ့နဲ့
တဖျပ်ဖျပ် လှုပ်နေတယ်။

လေအပွေ့မှာ
ဝေ့ဝေ့လာတဲ့
သူ့ဆံပင်ရဲ့ အထိအတွေ့ကို
ငါ့အိပ်မက်ထဲမှာ
ခံစားရတယ်။

ငါ့ရဲ့
တလှိုက်လှိုက် အသက်ငွေ့မှာ
ကခုန်နေတဲ့
တုန်ယင်ယင် သစ်ရွက်တွေထဲ
သူဟာ
အနှံ့အပြား စီးဖြစ်နေတယ်။

ကောင်းကင်ပြာဘက်က
ရယ်ပြုံးနေတဲ့
သူ့မျက်လုံးအစုံဟာ
အလင်းရောင်ကို
ငဲ့ဆီကနေ
သောက်သုံးနေပါတယ်။ ။

(၅၈)

အရာဝတ္ထုတို့သည်
မိုးထက်တွင်စုဝေး၍
ကျယ်လောင်စွာ ရယ်မောကြ၏။

သဲပွင့်နှင့် ဖုန်မှုန့်တို့သည်
ကလေးများသဖွယ်
ဝိုင်းကြီးပတ်ချာလှည့်ကြ
ကခုန်ကြ၏။

လူ့စိတ်သည်
ယင်းတို့၏ အော်ဟစ်သံဖြင့်
နိုးကြွလာရ၏။

လူ့အတွေးများသည်
အရာဝတ္ထုတို့၏
ကစားဖော်ဖြစ်ရန် တောင့်တ၏။

မရေရာမှု ရေစီးအတွင်း
မျောပါသွားသည့်
ငါတို့၏ စိတ်ကူးအိပ်မက်များသည်
မြေကြီးကို ကိုင်ဆုပ်မိရန်
လက်ဆန့်ကမ်းကြ၏။

ယင်းတို့၏ အားထုတ်မှုများသည်
မြေအုတ်နှင့် ကျောက်အုတ်များအဖြစ်
ခိုင်ခံ့မြဲမြံလာကြ၏။

ဤနည်းဖြင့်
လူ့ရွာတိုင်းကားဟု
ထွားထွား စည်ပင်လာကြ၏။

ပစ္စုပ္ပန် ရှင်သန်မှု အခိုက်အတန့်များထဲမှ
ဖြေကြားချက်များ ရယူရန်
အသံတို့သည်
အတိတ်မှ တစ်စုတစ်ဝေးတည်း
ပျံ့ဝဲ ရောက်လာကြ၏။

ယင်းတို့ တောင်ပံများ၏ စည်းချက်က
လေထဲတွင် တုန်လှုပ်သော
အရိပ်များဖြင့် ပြည့်လျှမ်းစေပြီး
ငါတို့စိတ်တွင်ရှိ
အအိပ်မဲ့သော အတွေးများကလည်း
သွင်ပြင်သဏ္ဍာန်များကို ရှာဖွေမည်
အာသာငမ်းငမ်းဖြင့်
ဝေသီခြင်း ကန္တာရကိုဖြတ်၍
ပျံ့သန်းရန် အလို့ငှာ
မိမိတို့ သိုက်မြုံများကို
စွန့်ခွာကုန်၏။

ယင်းတို့သည်
ကိုယ့်ကိုယ်ကို အရာဝတ္ထုများအတွင်း
တွေ့နိုးနိုးနှင့်
အလင်း၏ကမ်းခြေကို ရှာဖွေသူ
မီးအိမ်မပါသော ဘုရားဖူးအာဂန္တုများ
ဖြစ်ကုန်၏။

ယင်းတို့သည်
ကဗျာစာဆို၏ ကာရန်များအတွင်း
သိမ်းသွင်းခံရမည်။

ပုံစံပင် မထုတ်ရသေးသော
မြို့တော်၏ မျှော်စင်ထက်တွင်
အိုးအိမ်ပြု၍ နေရမည်။

ဖြစ်ပွားလာလတ္တံ့သော စစ်မြေပြင်များမှ
စစ်သည်ရဲမက်တို့ကို
ပြန်လည်ဆင့်ခေါ်ရန်
ယင်းတို့အား စေလွှတ်ရမည်။

ရောက်လာအံ့သော
ငြိမ်းချမ်းရေးကိစ္စ
ဝိဝါဒများတွင်
လက်ချင်းတွဲဖက် သဘောတူညီရေးအတွက်
ဆောင်ရွက်ရန်
ယင်းတို့အား အမိန့်ပေးရမည်။ ။

(၅၉)

ကိုယ်တွေ့ဖူးသမျှ
တစ်ပြည်တစ်ရွာမှာ
မျှော်စင်မြင့်ကြီးတွေ
မရှိပါ။

လမ်းတစ်လျှောက်မှာ
မြက်ခင်းက လဲ့လဲ့။

မြက်ခင်းဘေးမှာ
ရှောင်ပြေးတတ်တဲ့
ရေအလျဉ် သွင်သွင်စီးတဲ့
စမ်းချောင်းကလေးနဲ့။

ချစ်အာရုံပန်းတွေ ဝေနေတဲ့
ဆင်ဝင်တွေမှာ
ပျားတွေက
ခေါက်တုံ့လူးလာ ပျံဝဲရဲ့။

လူတွေက အပြုံးကိုယ်စီနဲ့
ခရီးကတင်း သွားကြ၊ လာကြ
ညနေစောင်းတော့
သီချင်းတအေးအေးနဲ့
အိမ်ပြန်လာကြ
လုပ်ခကြေးငွေ တစ်ပြားတစ်ချပ်မှမပါ
ကိုယ်တွေ့ဖူးတဲ့ တစ်ပြည်တစ်ရွာမှာ။

နေ့လယ်ချိန်ဆို
မိန်းမတွေက
အေးချမ်းတဲ့
အိမ်ပိုင်းကလေးမှာ ဝိုင်းဖွဲ့ထိုင်ရင်း
သီချင်းညည်းကာ
ပိုင်းငင်ကာ ရှိကြသတဲ့။

ဒီအချိန်မှာ
သိုးကျောင်းသားရဲ့ ပလွေသံက
ကောက်ပင်ယိမ်းနွဲ့
လှိုင်းရဲ့ကျောပေါ်မှာ
တငြိမ်ငြိမ်စီးကာ လိုက်ပါလာသတဲ့။

အဲဒီ ပလွေသံလေးက
ထုံးသင်းတဲ့ တောအုပ်ရဲ့
ကြည့်လဲ့လဲ့အရိပ်တွေအောက်ကဖြတ်ပြီး
တေးတဆိုဆိုနဲ့ သွားကြတဲ့
ခြေကျင် ခရီးသည်တွေရဲ့
နှလုံးသားကို
ရွှင်ကြည်လန်းဆန်းစေသတဲ့
ကိုယ်တွေ့ဖူးတဲ့ တစ်ပြည်တစ်ရွာမှာ။

ကုန်သည်တွေက ကုန်တွေနဲ့
မြစ်အောက်ကို စုန်ဆင်းကြပေမယ့်။
သူတို့လှေတွေကို
ကြီးချည် သော့ခတ်စရာမလိုခဲ့။

စစ်သည်ရဲမက်တွေက
တလူလူလွင့်တဲ့ ရဲတံခွန်တွေနဲ့
စစ်ချီခိုက်မှာ
ရှင်ဘုရင်ကိုယ်တိုင်ကလည်း
သူ့စစ်ရထားကို
ရပ်နားလို့ မနေခဲ့။

အဝေးကလာတဲ့ ခရီးသည်တွေ
ခဏတစ်ဖြုတ် မောဖြေနားပေမယ့်
ဒီအရပ်မှာ ဘာတွေရှိတယ်
စူးစမ်းမနေဘဲ ထွက်ခွာသွားကြရဲ့
ကိုယ်တွေ့ဖူးတဲ့ တစ်ပြည်တစ်ရွာမှာ။

ဒီအရပ်မှာ
လူစုလူဝေးဟာ
လမ်းပေါ်မှာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်
တွန်းတယ် ထိုးဟယ် မလုပ်ကြပါ။

အို. . . ကဗျာဆရာ
ဒီမြေမှာ
သင် အိုးအိမ်ထူထောင်ပါ။

ခရီးဝေး လှည့်လည်ရာက
ပေကျံလာတဲ့
သင့်ခြေထောက်က ဖုန်မှုန့်တွေကို
ဆေးကြောပါ။
သင့်ပလွေကို ကျူးပါ။

ပြီး. . . တစ်နေ့ကုန်တဲ့အခါ
ညချမ်း ကြယ်စင်တွေရဲ့ အောက်က
အေးမြတဲ့ မြက်ခင်းပေါ်မှာ
ကျောဆန့်ပါ
ကိုယ်တွေ့ဖူးတဲ့ တစ်ပြည်တစ်ရွာမှာ။ ။

(၆၀)

သက်တော်ရှည်အမတ်ကြီး...
သင်၏ငွေစ သပြာများကို
ပြန်ယူသွားပါတော့ရှင်။

မာတုဂါမကို
တစ်ရံတစ်ဆစ်မျှ မတွေ့မြင်ဖူးသော
ရသေ့ပျိုအား
သီလမှ ဖျက်ဆီးရန်အလို့ငှာ
တောရ ကျောင်းသင်္ခမ်းရှိရာသို့
သင်စေလွှတ်ခဲ့သော မိန်းမများအနက်
ဘုရားကျွန်မသည်
တစ်ဦးအပါအဝင် ဖြစ်ပါသည်။
သင်၏မိန့်မှာချက်ကို ဘုရားကျွန်မ
မဆောင်ရွက်နိုင်ခဲ့ပါ။

မြူဆိုင်းသောနေ့သည်
တဖြည်းဖြည်း လင်းကျင်းလာခိုက်
ရသေ့ပျိုသည်
ချောင်းငယ်သို့ ရေသုံးသပ်ရန်
လာပါသည်။

သူ၏
ညိုဝါရွှေသော ဆံကျစ်ထွေးတို့သည်
နံနက်ခင်း မိုးတိမ်တစ်ဆုပ်နှယ်
ပခုံးပေါ်ဝယ် စုဝေးလျက်။

သူ၏
ကိုယ်လက်အင်္ဂါတို့သည်လည်း
နေခြည်မျှင်တန်းကဲ့သို့
တောက်ပ၏။

ဘုရားကျွန်မတို့က
လှေကိုလှော်ခတ်ရင်း၊
ရယ်မောကြ၊ တေးဆိုကြနှင့်
မသံ ပေးပါသည်။

နှင်းဆီနေဝန်းသည်
ရေပြင်အစွန်းမှထ၍
ဒေါသအမျက်ဖြင့် သွေးရောင်ဖျန်းကာ
ဘုရားကျွန်မတို့အား စိန်းစိန်းကြည့်စဉ်
ဘုရားကျွန်မတို့သည်
အရူးအမူးမြူးထူးလျက်
ရေထဲသို့ခုန်ဆင်းကာ
သူ့နံဘေးတွင် ဝိုင်းဖွဲ့ကာ
ကခုန်ခဲ့ကြပါသည်။

နတ်သူငယ်အလား ရသေ့ပျိုသည်
သူ၏မျက်လုံးအစုံကိုဖွင့်၍
ဘုရားကျွန်မတို့၏ လှုပ်ရှားမှုများကို
ကြည့်ရှုပါသည်။

အံ့ဩလွန်းသည်ဖြစ်ရကား
သူ့မျက်လုံးအစုံသည်
မိုးသောက်ကြယ်များအလား
ဝင်းလက်လာသည်အထိပင်။

သူသည်
လက်အုပ်မြှောက်ချီ၍
ငှက်ကယ်ချိုသာ
သံဝါဝါဖြင့်
ဝတ်ပြုဂါထာ ရွတ်ဆိုရာ
တောအုပ်တွင်းရှိ
သစ်ရွက်တိုင်းကို
ရင်လှိုင်းခတ်စေ၏။

ပုထုဇဉ်မိန်းမသားတစ်ဦးအနေနှင့်
ဤဂါထာ စာသားမျိုး
တစ်လုံးတစ်ပါဒမျှပင်
ယခင်က ရွတ်ဆိုသံ မကြားခဲ့ဖူးပါ။

ယင်းတို့သည်
ဆိတ်ညံ့သော တောင်ကုန်းများထက်မှ
ထွက်ပေါ်လာသော
အရုဏ်ဦးဝတ်တက် ဂါထာကဲ့သို့ဖြစ်၏။

မိန်းမငယ်တို့သည်
ကိုယ့်ပါးစပ်ကိုယ်
လက်ဝါးနှင့် အုပ်လိုက်ကြပြီး
တစ်ကိုယ်လုံး သိမ့်သိမ့်ခါမျှ
ရယ်မောကြ၏။

ထိုအခါ
သူ့မျက်နှာပေါ်တွင်
သံသယဖြင့်
ရုတ်ခြည်းတင်းမာရိပ်
ယှက်သန်းလာပါသည်။

ဘုရားကျွန်မသည်
သူ့အပါးသို့ လျင်မြန်စွာတိုးကပ်ကာ
စိတ်ထိခိုက်ခြင်း ဝေဒနာဖြင့်
သူ့ခြေကို ဦးတိုက်ရင်း
ဆိုပါသည်။

‘အရှင် . . .
တပည့်တော်မ၏
လုပ်ကျွေးသမှုကို ခံယူတော်မူပါ’

ဘုရား ကျွန်မသည်
သူ့အား
မြက်ထူထဲသော ကမ်းပေါ်သို့
ပင့်ဆောင်ခဲ့ပါသည်။

သူ့ကိုယ်ကို
ဘုရားကျွန်မ၏ ပိုးထည်ခြုံလွှာအမြိတ်ဖြင့်
သန့်စင်ပေးပါသည်။

ပြီး၊ မြေပေါ်တွင်
ပူဆစ်တုပ်ကာ
သူ၏ ခြေအစုံအား
ဘုရားကျွန်မ၏
ဖားလျားကျသော ဆံပင်ဖြင့်ပွတ်ကာ
ခြောက်သွေ့စေပါသည်။

ဘုရားကျွန်မက
မျက်နှာမော့ကာ
သူ့မျက်လုံးအစုံကို ကြည့်ရှုလိုက်သောအခါ
ဘုရားကျွန်မ ထင်ပါသည်။

ပထမဦးဆုံး ဖြစ်တည်လာသည့်
မိန်းမသားအား
လောက က နှမ်းလိုက်သည့်
အနမ်းဦးကို
ဘုရားကျွန်မ ခံစားလိုက်ရသည်ဟု . . . ။

ငါကား . . . လူ့ဘဝအရတော်စွ၊
ငါ့အား မိန်မသားအဖြစ်ကို
ပေးသနားခဲ့သော
ဘုရားသခင်၏ ကျေးဇူးဂုဏ်ကို
ဆင်ခြင်ပါ၏။

သူက
ဘုရားကျွန်မအား မိန့်သည်
ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ် မသိကျွမ်းသော
သင်ကား
ဘယ်နတ်ကယ် ဘယ်အမျိုးပေလဲ၊

သင်၏ အတွေ့သည်
မသေတရား၏ အတွေ့ဖြစ်၏။
သင့်မျက်လုံးအစုံ၌
သန်းခေါင်ည၏ နက်နဲမှုသည်
ကိန်းဝပ်၏။

အို . . . ဟင့်အင်း
မရယ်ပါနှင့်ဦး၊ သက်တော်ရှည်အမတ်ကြီး
သင်၏ အမြင်တွင်
လောကအတွေ့အကြုံ
ဖုန်မြူသလ္လာတို့ ဖုံးအုပ်နေပါသည်၊ ဘိုးဘိုး။

သို့သော်
ဤရှင်သူငယ်၏ ဖြူစင်မှုက
မြူထုကို ထွင်းဖောက်ကာ
မိန်းမသား၏ မွန်မြတ်မှုတည်းဟူသော
တောက်ပသောသစ္စာကို တွေ့ရှိရ၏။

အလို . . .
ဤဦးဦးဖျားဖျား ကြည်ညိုမှု၏
အံ့ဖွယ်ရောင်ခြည်၌

ဘုရားကျွန်မ၏ ကိုယ်စောင့်နတ်မယ်တော်
နှိုးကြားခဲ့ပါပကော။

ဘုရားကျွန်မ၏
မျက်ဝန်းအစုံတွင်
မျက်ရည်တို့ ပြည့်လျှမ်းလာ၏။

နံနက် နေခြည်သည်
ဘုရားကျွန်မ၏ ဆံနွယ်တို့အား
မောင်ရင်းနှမကဲ့သို့
ပွတ်သတ်ဆော့ကစား၏။

တောအုပ်ထဲက လေပြည်လေညှင်းသည်လည်း
ဘုရားကျွန်မ၏ နဖူးပြင်အား
ပန်းများကို နမ်းရှိုက်သည့်နှယ်
ယုယနမ်းမွှေး၏။

မိန်းမငယ်တို့သည်
လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးကာ
လျှပ်ပေါ်သော ရယ်ခြင်းဖြင့်
ရယ်မောကြ၏။

ဇာမျက်နှာဖုံးများ
မြေ၌တရွတ်ဆွဲ
ဆံပင်တို့ အလျော့လျော့အပြေပြေနှင့်
သူတို့သည်
ရှင်ရသေ့အား
ပန်းများဖြင့် ပစ်ပေါက်ကြပြန်၏။

အလို. . .
အပြစ်ဟူ မြူမတင်သော ရှင်နေမင်း. . .
ဘုရားကျွန်မ၏ အရှက်တရားသည်
သင့်အား ဖုံးကွယ်တားဆီးထားရန်
အခိုးတလူလူ မြူလွှာကို
မယက်လုပ်နိုင်တော့ပြီလော။

ဘုရားကျွန်မသည်
သူ၏ ခြေရင်းတွင်
ကိုယ်ကိုလှဲကာ တစာစာဖြင့်
'တပည့်တော်မကို ခွင့်လွှတ်တော်မူပါ'
ဟု တောင်းပန်ပါ၏။

ဘုရားကျွန်မသည်
နေရောင်နှင့် သစ်ရိပ်များကိုဖြတ်၍
ဒဏ်ရာရသော သမင်မနွယ်
ပြေးလွှားခဲ့ပါသည်။

ပြေးရင်းနှင့်လည်း
တစာစာ အော်ဟစ်ခဲ့ပါသည်။
‘တပည့်တော်မကို ခွင့်လွှတ်တော်မူပါ’

မိန်းမငယ်တို့၏ ရယ်သံသည်
ဘုရားကျွန်မအား
တဖျစ်ဖျစ် တောက်လောင်သောမီးနှယ်
နှိပ်စက်ခဲ့ပါသည်။

သို့သော်
‘ဘယ်နတ်ကယ် ဘယ်အမျိုးပေလဲ’ဆိုသော
စကားကမူ
ဘုရားကျွန်မ နားဝတွင် တလွင်လွင်
ထာဝစဉ် မြည်ကြွေးနေတော့သည်။ ။

မြင့်စိုးလှိုင်

ချစ်သူလက်ဆွဲ